

BAYRAĞI DİRENİŞLERDE!

DSM
DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ

13 EKİM 1979

SAYI:2 FIYATI:10 LIRA

İŞÇİLER GREV YASAKLARINI TANIMAYIN!

☆ **13. ve 17. maddeler kaldırılsın!**

☆ ***LOKAVT YASAKLANMALIDIR!***

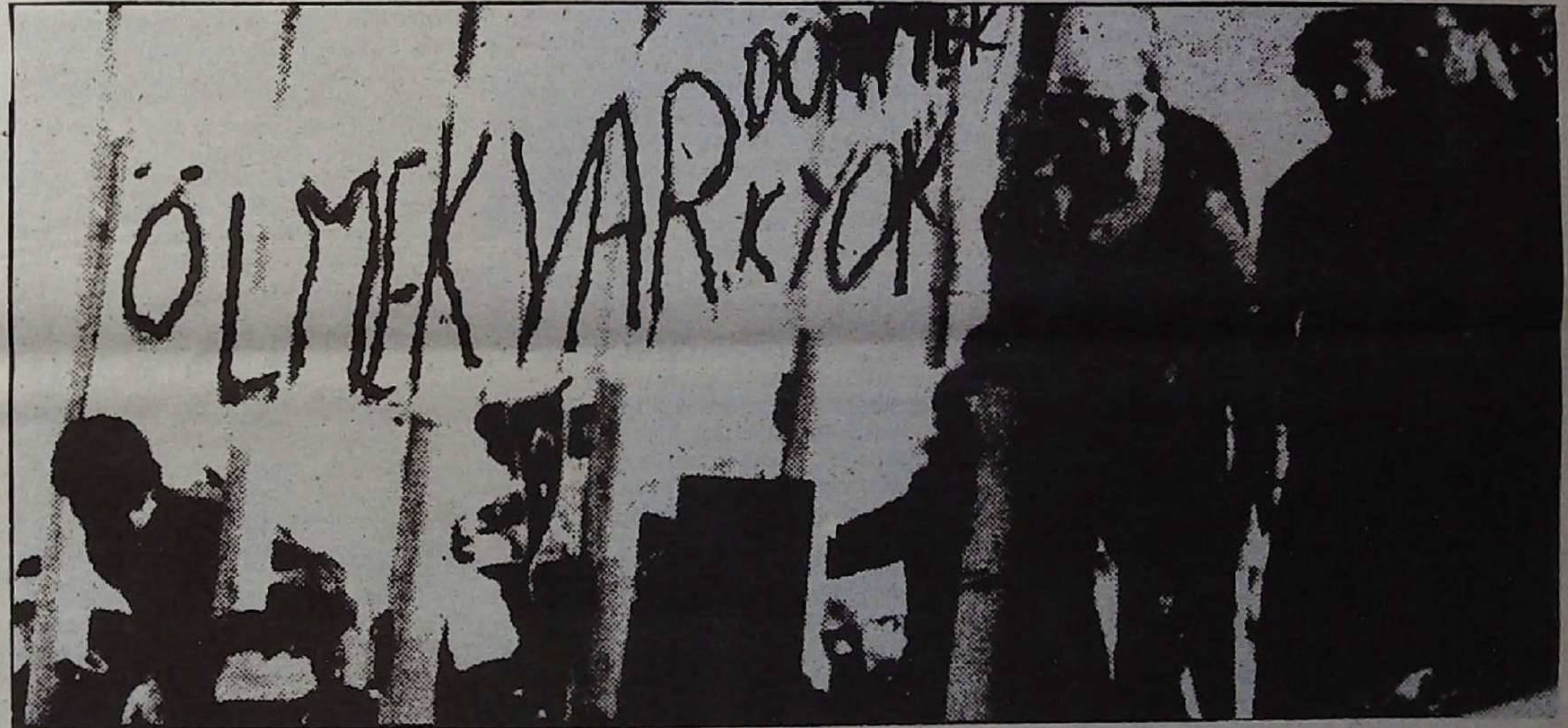

MADEN-İŞ ÇEMBERİ PARÇALANACAKTIR

Burjuvazinin işçi sınıfına tahakküm aracı; TÜRK İŞ

İşçi sınıfının atması gereken adım

BİRLEŞİK DEVRİMCİ MÜCADELE

İşçilerin cellat cübbeli DGM mahkemelerini kurdurtmamak için kısmî bir greve gittikleri 16 Eylül direnişinden bu yana iki yıl geçti. İşçilerin DGM'lere karşı başlattığı eylem örgütsüz ve revizyonist ihanetle yüzyüzeydi. Gene de hakim sınıflar DGM'lerden vaz geçmek mecburiyetinde kaldı. DGM'lere karşı direniş, işçi sınıfının politik özgürlük isteğinin dile gelişiydi.

Bu istek, özgürlük ve sosyalizme kavuşma arzusu bugün kuvvetlenmekte, köklenmektedir. Hakim sınıflarda bunu biliyor. Oklarını özgürlük davasının en cesur ve kararlı savunucusu işçi sınıfına yağdırıyor. En masum istekler ileri sürülse bile sıkıyönetim emirleri ile ordu birlikleri tarafından uşatılmayan grev yok gibi. avciler göz altına alınıyor, işçilere zorla çalışma emri veriliyor. Burjuvazi kapitalizmin yıkıntıları altında işçileri bırakmak için ekonomik hakları kabullenmeye yanaşmıyor. Hayat şartlarında bazı düzelmeler elde etmek zorlaştı. Hakim sınıfların esas korkusu işçi sınıfının politik uyanışı, sosyalizm istemidir. Bu nedenle işçileri siyasi olarak yıldırmaya çalışıyorlar. Seçimlerde halktan oy dilenen burjuva partiler "refah toplumu" "halk iktidarı" gibi sözleri ikiyüzlülükle, özgürlük istemini işçi sınıfını, halkı düzene bağlamak için sarfediyor.

Kısacası hakim sınıflar akla gelen her yolu deneyerek önümüzdeki kesin, açık sınıf çatışmalarına hazırlanıyor. Demagoji ve tehditler işlemez hale geldiğinde, işçi hareketi düzenin sınırlarını aştığında, hakim sınıfların denetiminden çıktığında, burjuvazi "kanunsuzluk" yaygaralarıyla şiddet uyguluyor. Polisi, sivil faşist çeteleri, mahkemeleri, cumhurbaşkanı, genel kurmay başkanı ve daha başka güçleriyle burjuva devlet işçi sınıfını susturmak için her yönden saldırıya geçiyor. İşçi hareketinde burjuvazinin uşağı olan sendikalar yasalara, hakim sınıflara güven aşılıyor, her şeyin "normal, akla uygun yollarla" halledilmesi için çalışmak gerektiğini ifade ediyorlar.

Burjuvazinin yasaları ve devlet, sermayenin işçi sınıfı üzerindeki baskı ve tahakkümünden, sömürüsünü teminat altına alma ihtiyacından doğmuştur. Bu nedenle sınıf mücadelesi keskinleştiğinde işçilerin mücadelesi ile yasaklar çiğnenir, çiğnenmelidir. İşçi sınıfı burjuvazinin önüne koyduğu kanun engellerini çiğnemeden mücadelesini ilerletemez, burjuva devleti param parça etmeden kurtuluşa kavuşamaz.

İşçi hareketinde mücadele isteği güçlenmekte, düzenden, burjuva kurum ve partilerden uzaklaşma hızlanmakla birlikte, ayakbağı olan, hedeflerin ve amacın tam olarak bilinmemesi ve önyargılardır.

İşçi sınıfı önyargıları atmadan, yasaları çiğnemeden ileri bir adım atamaz. Bu keskin çatışmada işçiler geçmiş mücadelelerden dersler çıkarmalı, önyargıları yıkarak, elini kolunu bağlayan yasaları, yasakları çiğnemelidir.

İşçiler çeşitli grev ve direnişlerle baskıcı güçlerle yer yer çatışmalara giriyor, yasaklar aşınıyor. Bu çatışmalar, şimdilik hala tek tek fabrikalarla sınırlı kalmaktadır. Burjuvazi, işçi hareketi birbirinden kopuk durumduyken onu yenilgiye uğratmak istiyor.

Burjuvazi örgütlü ve merkezi bir plan dahilinde saldırıyor. Mevzi direnişler işçi hareketini bugün ilerletemez. Önümüzdeki günlerin sınıf mücadelesinin ihtiyacına cevap vermek için tek tek çatışmalarla yetinilemez. Son günlerdeki fabrika direnişleri bu gerçeği açıklıkla ortaya koydu. Burjuvazinin bütün gücüyle işçi sınıfına yüklendiği bu yeni durumda başarı kazanmak ancak güçlerin daha geniş yaygın seferber edilmesi, dayanışmanın sağlanması ile mümkün olur. Alışılmış mücadele biçimleriyle sınırlanmamak, mücadelenin keskinleştiği bu noktada yeni görevleri, yeni mücadele biçimleriyle birleştirerek yerine getirmek gerekiyor.

İşçi sınıfının yurt çapında güçlerini tek bir hedefe yöneltmesi, ortak bir kumandanlık altında birleşebilmesi için sendikalar, DSM güçlü bir araçtır. Sınıf sendikaları, DSM sınıf çizgisi doğrultusunda işçi sınıfının seferber edildiği direniş ve örgütlenme merkezleridir. İşçi sınıfının birleşik devrimci mücadelesini yaratmak; sendikal birliği sağlamak - DSM'de birleşmekten geçer.

DSM Nasıl ilerlemeli?

Son haftalarda büyük sanayi merkezlerinin herbirinde DSM adına binlerce gazete-broşür, on binlerce bildiri-el ilanı dağıtıldı. Fabrikalarda konuşmalar, toplantılar, direnişler yapıldı. Devrimci işçiler DSM'yi coşkuyla karşıladılar, işçi kitleleri DSM'yi tartışıyorlar. Burjuva sendikacılık cenderesinde sıkışan işçiler, ona muhalefet eden devrimci işçiler, sınıf sendikacılığını, DSM'yi bir çıkış yolu olarak görmektedirler.

Sınıf sendikacılığının güçleri toparlanmış ve DSM ile ilerleyeceği bir yol bulmuştur. Şimdi yapılması gereken, bu yolu aydınlatmak ve mücadeleyi ilerletmektir.

İşçi sınıfının ekonomik sorunları, siyasi görevleri karşısında DSM nin tutumu nedir? DSM işçi kitlelerini sınıf çizgisine, sınıf mücadelesine nasıl kazanacaktır?

DSM bu görevleri yerine getirebilmek, bu mücadeleyi yürütebilmek için nasıl bir biçim almalı, bunun önündeki engeller nasıl aşılmalı?

Devrimci işçiler kapitalizme ve burjuva sendikacılığa karşı mücadele edebilmek, sınıf sendikalarını kurmak için bu meselelerin çözümünü iyi sindirmelidir.

☆ DSM sınıf sendikacılığının geçici bir biçimidir

İşçi sınıfının emperyalizme, büyük burjuvazi ve toprak ağalarına ve kapitalizme karşı mücadelesinde, hayat şartlarının iyileştirilmesi, özgürlük sosyalizm mücadelesinde sendikalar tayin edici bir yer tutar.

İşçi sınıfının ve onunla birlikte tüm insanlığın kurtuluşunu savunan sosyalistler, sınıf bilinçli işçiler proletaryanın en geniş kitlevi sınıf örgütlenmesi olan sendikaların işçi sınıfının kapitalizme karşı bir direniş ve örgütlenme merkezi, sosyalizm okulları olmasını, sendikaların sınıf mücadelesinde işçi kitlelerini eğiten ve harekete geçiren araçlar, manivelalar olmasını isterler. Sendikal örgütlenmenin işçilerin sınıf çıkarlarını savunabilmesi, sınıf örgütleri olarak sendikaların işçi sınıfının kurtuluşuna hizmet etmesi ancak böyle mümkün olabilir.

Sınıf sendikacılığının bu kısa açıklamasından da anlaşılacağı gibi, sınıf sendikalarıkendiliğinden ortaya çıkamazlar ve işçi sınıfına başkaları tarafından bahşedilemezler. Sınıf sendikaları ancak ve ancak sosyalistlerin, sınıf bilinçli işçilerin, devrimci işçilerin bilinçli ve örgütlü çabaları ile ve işçi kitlelerinin kendi çıkarları için, sınıfının çıkarları için mücadeleye katılması ile yaratılabilir.

İşte tam da bu anlayıştan hareket edilerek ülkemizde sınıf sendikacılığı gündeme getirilmiş ve bunun için DSM çatısı altında sınıf sendikacılığının güçleri toparlanmaya başlanmıştır.

DSM sınıf sendikacılığının bir biçimi olarak işçi sınıfının ekonomik, siyasi, sendikal mücadelesinde bir eğitim ve birleşme merkezi, işçi kitlelerini seferber etmede bir araçtır. DSM ana görevi olan sınıf sendikalarını kurduğunda, yerini ona bırakacaktır.

Sınıf sendikacılığı elbette burjuva sendikalarınıiçinde faaliyet yürütecek, DSM'ler oluşturacaktır. Çünkü bu, onyıllardır kapitalistlerin ve onların sendikacı uşaklarının demagojilerinden başka bir şey duymayan ve ister istemez burjuva sendikacılık çemberinde olan yüzbinlerce işçiyi, binlerce devrimci işçiyi sınıf sendikacılığına kazanmak, onlara en iyi seslenebilmek, onlarla en doğrudan bağ kurabilmek için elverişli bir yoldur. Yoksa burjuva sendikaları kabul edilebilir gördüğünden veya onu düzeltmek istediğinden değil; yönetimi ele geçirerek sınıf sendikalarını oluşturmayı genel olarak mümkün gördüğünden ve bunu amaçladığından değil. İşte burjuva sendikalar içinde DSM cephelerinin açılmasının anlamı budur.

☆ DSM sınıf mücadelesinde işçilerin güçlü bir silahı olmalıdır

Görüldüğü gibi DSM, açığa çıkan sendika patronlarına duyulan tepkiye, burjuva sendikacılığına duyulan memnuniyetsizlik ve muhalefete verilen bir isim, bu olguların merkezileştirilmesinin bir ifadesi değildir. DSM'nin varlık nedeni burjuva sendikacılığına muhalefefet etmek değildir. DSM kapitalizme, burjuva sendikacılığına mücadele etmek ve sınıf sendikalarını kurmak için vardır.

Devrimci işçiler bu noktayı iyi kavramalı ve işçilerin, mücadelenin yürütücüsü olarak sendikaları görmesine, DSM'ye ise iyi niyetli eleştiri-muhalefet görevi atfetmesine yol vermemeli, DSM'yi sınıf mücadelesinin güçlü bir aracı haline getirmeli ve böylelikle işçileri DSM çatısı altında birleştirmelidirler.

DSM ancak bu şekilde adına layık olabilir ve burjuva sendikacılığa duyulan memnuniyetsizliği, muhalefeti bir üst aşamaya, devrimci sendikal bilince yükselterek sınıf sendikacılığı mücadelesini ilerletebilir, işçi sınıfına karşı görevini yerine getirebilir. Aksi halde burjuva sendikacılığın karşısında gerçek bir alternatif olunamıyacak, kendiliğinden muhalefetin sınırları içine hapsolunacak ve şimdiye kadar bir çok örnekte görüldüğü gibi mücadele geliştirilemeyecek ve burjuva sendikacılık için kolay yutulur bir lokma olunacaktır.

DSM sınıf mücadelesinin önüne geçebilmek, işçileri sınıf çıkarları için mücadeleye seferber edebilmek ve işçi sınıfının devrimci birliğini sağlayabilmek için ekonomik, siyasi, sendikal ve günlük pratik sorunlara ilişkin net bir politikaya sahip olmalıdır. Bu sorunlara ilgisiz kalmak, kitleleri mücadeleye çekmede çekingen olmak DSM'yi zayıflatacak, giderek anlamsızlaştıracaktır.

DSM, ekonomik-siyasi-sendikal politikamızı her fabrikada somutlamalı, net taktiklere sahip olmalıdır. İşçi kitlelerini cesaretle bu politika kılavuzluğunda mücadeleye çekmeli, atak olmalıdır. Bu olmaksızın sınıf mücadelesinin önüne geçmek, burjuvazi ve sendika patronlarını teşhir etmek, yenikesimleri kucaklamak ve mevzilerimizi pekiştirmek olanaksızdır.

☆ DSM kitleleri kazanmayı ve harekete geçirmeyi bilmelidir

İşçi kitleleri kazanılmadan, onlar sınıfının kurtuluşu için mücadele etmeden, fedakârlıkta bulunmadan başarı söz konusu olamaz. DSM işçi yığınlarını sınıf mücadelesine kazanmayı amaçlamalı, bu ruhla hareket etmeli, kendisini kurtarıcı, işçileri seyirci durumuna düşürmemelidir.

DSM işçi sınıfını ekonomik-siyasi-sendikal görevleri doğrultusunda mücadeleye çekebilmek, burjuvaziyi ve onların sendikacı uşaklarını teşhir edebilmek, mücadelenin önünde engel olan önyargıları, etkilenmişliği gidermek ve işçi sınıfını bu ayak bağlarından kurtarmak için sistemli, kesintisiz, güçlü bir propaganda-ajitasyon yürütmelidir. DSM işçi sınıfının deneylerini onun eğitiminde önemli bir araç olarak kullanmayı bilmelidir. Propaganda-ajitasyonda ilkellik aşılmalı, en etkili araçlar (gazete, bildiri, broşür, yazı-afiş, kitle konuşmaları) kullanılmalıdır. Propaganda birbiri ile ilişkisi olan ilerici-devrimci işçilerin ve onların dar çevrelerinin çerçevesini aşmalı, DSM'nin gür sesi işçi yığınlarına ulaşmalıdır.

Bu konuda gösterilen zaaf işçi sınıfına güvensizliğin, devrim perspektifinden yoksunluğun, kendiliğinden ilkel devrimciliğin ifadesi olarak anlaşılmalı ve terk edilmelidir.

Propaganda-ajitasyon işçi sınıfını mücadeleye seferber etmek içindir ve DSM her şeyden önce kendisi seferber olmalıdır. DSM yığınların kuru lafla, mücadeleye katılacağı günü bekleyerek; kendisini henüz mücadeleye hazırlanamamış yığınlarla eşitleştirerek ve kitle mücadelesi adına onları bekleyerek gün geçirmemeli, akıl hocası durumuna düşmemelidir. İşçi sınıfının akıl hocalarına değil, mücadelede önde giden, güven duyabileceği devrimci bir öncüye ihtiyacı vardır. İşte şu anda DSM'li devrimci işçilere düşen görev budur.

DSM bu anlayışla çalıştığında, işçi sınıfı onu deneyecek, sınayacak, mücadele içersinde ona güven duyacak, eğitilecek ve sınıfının mücadelesine katılacaktır. İşte işçi kitlelerini sınıf çizgisine kazanmanın yolu budur.

İçinde bulunduğumuz dönem bu sorunun önemini daha da artırmaktadır. İşçi sınıfı emperyalizme, büyük burjuvazi ve toprak ağalığına karşı, kapitalizme karşı kesin bir muhalefet içindedir ve işçi kitleleri her geçen gün ekonomik ve siyasi mücadeleyi yükseltiyor, yükselen kitle hareketinin en önüne geçiyor. Önümüzdeki aylarda işçi sınıfı hareketinin hakim sınıfların ve emperyalizmin, burjuvazinin korkulu rüyası haline geleceğini bugün kimse gizleyemiyor. İşçi sınıfının mücadelesi sadece burjuvaziye değil ama aynı zamanda burjuva sendikacılığına karşı da gelişiyor. İşçi sınıfının en tecrübeli en ileri kesimleri bugün burjuva sendikacılığı yalnızlığa itmiştir ve bir arayış içerisindedir.

İşte işçi kitlelerinin duyarlılığının arttığı, öğrenmeye ve mücadeleye kat be kat daha açık olduğu böyle bir dönemde, DSM hızla eksikliklerini gidermeli ve ileri atılmalıdır.

Propaganda-ajitasyon 10 kat, 100 kat artırılmalı, insiyatifli, kararlı, cesaretli olmalı, işçi sınıfını kucaklamalıdır.

DSM esas gücünü işçi sınıfının lokomotifi olan en tecrübeli, en ileri, en devrimci kesimlere yöneltmeli ve tuttuğunu koparmalıdır.

DSM'nin kısa vadeli hedefi işçi sınıfında bir alternatif olarak kendini dosta düşmana kabul ettirmek güçlü mevziler edinmek ve burjuva sendikacılık çemberini en zayıf yerlerinden yarmaktır

☆ DSM nasıl bir biçim almalıdır

DSM, işçi sınıfının devrimci sendikal birliğidir. Gizli yanı olmayan açık, geniş, kitlevi bir birliktir.

DSM çatısı altındaki birlik kuru bir muhalefet, bir süs değil, kapitalizme, emperyalizme, gericiliğe, sendika patronlarına karşı mücadele birliğidir. Sınıf mücadelesinde yekpare hareket edebilmek, çok yönlü ve karmaşık görevlerin üstesinden gelebilmek; kargaşayı önlemek, doğru bir önderlik altında, doğru bir yönde ilerlemek için DSM'nin bir yönlendiriciliği, bir disiplini olmalıdır.

Bunun için,

1) Sınıf çıkarlarını savunmak isteyen her işçi DSM'ye katılabilir. DSM çatısı altında bütün işçilerin devrimci sendikal birliğini sağlamayı amaçlar. Bölücüler, yıkıcılar ve ajanlar DSM'ye giremezler.

2) Her işyerindeki DSM temsilcileri, işyeri DSM toplantısında seçilir. Temsilciler alınan kararların uygulanması ve bu doğrultuda DSM'yi yönlendirmekle sorumludur.

Temsilci sayısı, vardiya, bölüm, işçi sayısı gözönüne alınarak, yeterli bir önderlik gücü ve hareket yeteneği sağlanması esasına göre tespit edilir.

Temsilciler daha sonraki toplantılarda tartışma ve oylama ile değiştirilebilirler.

3) DSM uygun zaman aralıklarıyla ve ayrıca önemli anlarda toplantılar yapar, kararlar alır.

DSM'li işçiler bu toplantılara katılmalı, alınan kararlarda söz sahibi olmalı, kararları kavramalı ve uygulamalıdırlar.

4) Mücadelenin zorunlu gereği olan maddi ihtiyaçlar DSM'li işçilerce karşılanacaktır.

DSM temsilcileri gelir-gider hakkında düzenli olarak ve ayrıca istendiğinde rapor vermekle yükümlüdürler.

İşte DSM böyle bir çerçeve kazanmalıdır.

Bu işleyişi sağlamanın önünde elbette zorluklar vardır ama bunlar hiçte aşılamayacak zorluklar değildir. DSM bu zorlukların üstesinden gelmelidir. Örneğin, işyerlerinde veya salonlarda toplantılar yapılabilir. Muhalefet temsilcileri adına bildiriler dağıtılabilir, duyurular yapılabilir ve yapılmalıdır.

Sınıf sendikacılığı tabiki kapitalist patronların ve sendika patronlarının şimşeklerini üzerimize çekecektir. Yapılması gereken, DSM'den el çekmek ve sessiz köleliği kabul etmek değil, tek silahımız olan birlik ve mücadele ile sınıf mücadelesinde sebat etmektir. DSM bu mücadelede düşman cephesinin güçlü ve zayıf yanlarını, taktiklerini, şartları, kendi durumunu hesaba katarak önündeki görevleri en uygun bir şekilde nasıl yerine getirebileceğini bulup çıkarmalıdır. İşçi sınıfı kendine has kararlılığını, mücadeleciliğini ve yaratıcılığını göstermelidir.

DSM sınıf sendikaları yolunda ilerleyecek, işçi sınıfının bağrında kök salacak, kapitalizmin, emperyalizmin, gericiliğin ve burjuva sendikacılığın korkulu rüyası haline gelecektir.

Kapitalistlerin grevleri kırma silahı:

LOKAVT YASAKLANMALIDIR!

Kapitalist için en elverişli bir yol, ona kestirmeden mücadeleyi dağıtabilme imkanını veren lokavt, son aylarda sık sık uygulanmaya başlandı. Kapitalistler lokavt kırbacını sallayarak işçileri tehdit ediyorlar. İşçileri mücadeleden vazgeçirebilmek için greve karşılık lokavt tehdidi küstahça ikide bir tekrarlanıyor. Kapitalistlerin bu saldırıyı yaygınlaştırmaya, lokavtı işçi sınıfını yıldırabilmenin aracı olarak daha sık uygulamaya çalışacağı anlaşılıyor.

Açlık, aşırı çalışmaktan bitkin düşme, hayat pahalılığı, sürekli büyüyen bir tehdit haline geldi. İşçiler ya bütün bunlara vargücüyle direnecek, ve bir ölçüde katlanılabilir bir yaşam düzeyi elde edecek; ya da kapitalistler işçileri daha çok çalışmaya zorlayacak, açlığa ölüme mahkum edecekler. İşçilerin birinci yolu izlemesi kapitalistleri öfkelendirmekte ve işçi sınıfına saldırıyı şiddetlendirmektedir. Onlar mücadeleyi ezmek için kendileri için daha elverişli kestirme yolu, lokavtı seçiyorlar.

Kapitalistler lokavtla işçilere hücümun şiddetini arttırarak, işsiz ordusundan, direnen işçileri ezmek için yararlanmaktadır. Kapitalist burada hilekarlık yaparak mücadelenin yönünü saptırmak, işçilerin haklarını vermemek için lokavtla sokağa attığı, işsiz ordusuna kattığı işçilerle, işsiz ordusundan aldığı işçileri karşı karşıya getirmeye çalışır.

Bu durumda lokavta karşı nasıl mücadele edilmelidir? Lokavt sıradan bir saldırı, küçük bir çatışma değildir. Kapitalistlerin işçi sınıfının grev silahını etkisizhale getirmek için özgürce grev kırıcılığı yapmasıdır. Mücadelenin şiddetlenmesi, kapitalistlerin daha güçlü saldırı araçlarını harekete geçirmesi, çatışmanın büyümesidir. O halde lokavta karşı mücadelede işçiler güçlerini yaygın bir şekilde harekete geçirmeli, ustalıklı bir mücadele ile kapitalistlerin planları bozulmalıdır. Kapitalistlerin lokavt uygulayarak yapmak istedikleri şey şudur: saldırıyı şiddetlendirmek, işçileri hasım güçler şeklinde, birbiri ile rekabete, karşılıklı çatışmaya zorlamak, işçi sınıfının tümünü yıldırmak ve üzerinde denetim kurmaktır. Bir fabrikadaki lokavt işçi sınıfının tümüne yönelen bir tehdit oluşturur.

Burjuva sendikalar, lokavtı kapitalizmin gözyumulması gereken bir özürü olarak kabul ediyorlar. Burjuva sendikalara bakılırsa, Fabrika patronundur, kendi mülkiyetidir, bu yüzden istediğini yapabilmekte özgürdür, isterse işçi çalıştırır, isterse atar. Burjuva sendikaları işçilerin bu belaya, katlanmasını, kaderine boyun eğmesini salık veriyor. Sendika patronlarının bu tutumu kapitalistlerin işçilerle daha kolay başedip, onları dize getirmelerini sağlıyor. Kapitalistler ve sendika patronları lokavt'ın tek tek fabrikaların meselesi olduğunu söyleyerek diğer işçilerin dayanışmasını baltalamaktadırlar.

Burjuva sendikaları görünüşte, lokavtı suçluyorlar. Ama nasıl? Onlar lokavtın bir hak değil bir suç olduğunu söylüyorlar. Onlara göre lokavt iyi kapitalizmin kötü bir kusurudur.

Kapitalist Lokavt yapabilme hakkını fabrikalara üretim araçlarına sahip olmasından alır. Devlet de ona bu 'hak'kı verir ve kapitalistin çıkarlarının koruyuculuğunu yapar. Lokavt şu yada bu kapitalistin anlayışsız adaletsiz oluşundan değil, üretim araçlarını kapitalist sınıfın gaspetmiş olmasına karşılık, işçi sınıfının yoksulluğu ve sömürülmesinden doğar. Ve bu düzen yıkılarak Lokavt "hak'kı ve bütün diğer haklar kapitalist sınıfın elinden alınmalıdır.

Burjuva sendikaların kapitalistlerin adaletine, anlayışına sığınma öğüdünden daha zararlı bir şey olamaz. Lokavta karşı mücadele aynı kapitalistler gibi burjuva sendikaları da hedef almalı, onların lokavt uygulamasının başta gelen yardımcısı olduğu gözler önüne serilmelidir.

Lokavt tek bir fabrikada uygulansa bile lokavta karşı mücadele tek tek fabrikaların kendi başına bir sorunu değildir. Lokavta karşı mücadele işçilerin etkin dayanışması ile yürütülebilir. Bunun için lokavta uğrayan işçilere diğer fabrikalardaki işçiler yardım etmelidir. Mücadele alanını genişleterek, kapitalistlerin planları, bütün işçi sınıfını tek tek fabrikalarda dize getirme planı bozulmalıdır.

Patronun sokağa attığı işçilerin yerine yeni işe aldığı işçileri iki düşman grup olarak karşı karşıya dikme, çatıştırma planları bozulmalıdır. Yeni işe sokulan işçilere, yarın aynı belanın kendisini beklediğini, patronun oyununa gelmemesi gerektiği anlatılmalıdır. Onlarla bağ kurulmalı ve hep birlikte kapitaliste karşı mücadele sağlanmalıdır.

İşçiler lokavta karşı ustalıklı bir şekilde, çeşitli mücadeleleri aynı anda yürüterek, kapitalistin etkin hücumunu püskürtme yolu izlemelidirler. Ve karşıda daha başka saldırı yollarını kullanabilecek olan kapitalistin kararlı ve etkin bir direnişle altedilebileceği unutulmamalıdır.

Lokavta karşı mücadele hakim sınıfların koyduğu sınırlar içinde yasalara uygun birşekilde yürütülemez. Çünkü yasalar sermayenin eğemenliğini, sömürüsünü sürdürmek temeline göre kurulmuştur. Sermayenin egemenliğine yönelen her şey yasalara göre suçtur. İşçi sınıfı lokavta karşı şiddetli bir mücadeleye girişerek, işçi yığınlarının birleşik, örgütlenmiş kararlı mücadelesiyle kapitalistleri geriye püskürtebilir. Ve bu çatışmada sınıfın dayanıklığı ve direnme gücü her zaman olduğu gibi işçilerin elde edebileceği başarının tek teminatıdır.

GREVLER SÜREKLİ ERTELENİYOR!

İŞÇİLER, GREV YASAKLARINI TANIMAYIN!

Uzun bir süredir, özellikle sıkı yönetim ilanından bu yana ardarda grevler erteleniyor.

Hükümetin bir süre önce Renault-Mais, Mersin Soda, Ankara, İzmir Eshot, Mersin, Antalya belediyeleri grevlerini, ardından çimento, shell, mobil işçilerinin grevlerini ve son bir ay içinde ise 55 bin işçiyi kapsayan Zonguldak yeraltı maden işçilerinin ve 45 bin işçiyi kapsayan Devlet demiryolu işçilerinin grevlerini, "Milli birlik" "Milli güvenlik" gibi aynı sudan bahanelerle ertelemiştir.

Hatırlanacağı gibi, DDY'da çalışan 45 bin işçiyi kapsamına alan grev kararı önce 1 ay daha sonra da 2ay süreyle ertelendi. Bakanlar Kurulunun bu grevi erteleme gerekçesi ise, Demir yollarında yapılacak olan grevin, "Askeri araç ve gereçlerin taşınmasını aksatacağını ve bu nedenle "Milli güvenlik" açısından sakıncalı görülmesi idi. Oysa DDY grevinin askeri araç ve gerecin taşınmasını aksatacağı yalandan başka birşey değildir. Çünkü, askeri araç ve gereçlerin taşıma işlerinin büyük bir bölümü karayolu ile yapılır. Bu nedenle işçilerin karşısına çıkarılan saçmalıktan başka birşey olmayan bu gerekçe işçilerle alay etmekten başka birşey değildir. Aslında hükümetin, grevleri ertelemek için bu tür saçma gerekçeler göstermesinin nedeni işçileri sıkıyönetimle birlikte işçi sınıfının mücadelesini bastırmak için kullanılan, ordu gücüyle tehdit etmektir.

Demiryolu işçileri işi yavaşlatarak üzerlerindeki baskıyı protesto etmişler, mücadeleye istekli olduklarını ortaya koymuşlardır.

DDYF-İş patronları grev ertelemesine karşı çıkar gözüktüler. Gerçekte onların karşı çıkış gerekçesi hakim sınıflardan, hükümetten yardım dilenmeden başka birşey değildi. DDYF-İş patronları grev ertelemesinin; "Anayasanın ruhuna aykırı" olduğunu söylediler. Oysa bütün kapitalist ülkelerin hukuki yasaları gibi, Anayasa'nın "ruhu" özü de şu esasa dayanmaktadır; işçi sınıfının burjuvazi tarafından ezilmesi, sömürülmesi. Burjuvazinin egemenliğine mülkiyetine zarar veren, bu "ruhu" bozmaya çalışan her şey ise yasalara aykırı, suç sayılır. Eğer işçilerin bazı hakları tanınmışsa bu Anayasa'nın özünün işçi sınıfının çıkarlarını koruduğunu göstermez. Sadece burjuvazi mücadele sonucu da bunları kabul etmek, yasalarla tanımak zorunda kalmıştır, o kadar.

Burjuva sendikacıları "Anayasa'nın ruhu" üzerine ahkam keserek neyi amaçlıyorlar; işçileri aldatmak, onlarda yasalar, mahkemeler hakkında hayal yaratarak, kendi çıkarlarını bu kurumların koruyabileceğine inandırmak. Yasaların hakim sınıfların egemenliğini teminat aldığını gizleyerek, yasalara itaatsizlik edenin hükümet ve bazı patronlar olduğuna inandırmak. Sonra da işçilere; biz yasal yoldan hakkınızı arıyoruz diyerek işçileri sonu gelmeyen bir eylemsizliğe itmek ve onların sabrını tüketmek. DDYF-İş patronlarının grev ertelemesine karşı çıkıyor gözükmelerinin nedeni budur.

Sendika patronlarının bütün meselesi işçilere haklarını kazandıracak olan şeyin mücadele olduğunu unutturmaktır. Gerçekte ise bugünkü grev ertelemeleri bile sendika patronlarını yalanlıyor. Hakim sınıflar uzun mücadelelerle kazanılan hakları, yasalarla tanımak zorunda kalıyor, fakat gene yasalara koydukları kısıtlamalarla, bu hakları kuşa çeviriyorlar. Sözde yasalarla teminat altına alınan grev gene yasalarla uygulanamaz hale getiriliyor.

Görülüyor ki işçi sınıfı umudunu yasalara, Anayasa'nın ruhuna bağlarsa bir adım bile atamayacaktır. Sadece ve sadece kendi bileğinin gücü ile kapitalistleri ve sendika patronlarını ve onların yasalarını, yasaklarını çiğneyerek gerçek bir ileri adım atabilir. Kazandığı haklarını koruyabilir.

İZMİR ESHOT'DA; İşveren yüzlerce işçiyi sokağa atmayı planlıyor.

SÜRGÜN VE ÇIKIŞLAR DURDURULMALIDIR.

Kısa bir süre önce Eshot Belediye işçileri, haklarını en iyi kendilerinin savunacağını söyleyerek işverenle açık işbirliği yapan Genel-İş patronlarının ihanetini ve göstermelik bir grev yaşadı. Sendika patronları greve düşman yüzlerini bir süre daha gizleyebilmek için evet dediler. Çok geçmeden imzaladığı toplusözleşme ile işçiler sendika patronları tarafından satıldı.

İşveren grev sonrasında baskıları artırdı. Çalışma saatleri tamamen düzensiz olduğu gibi, troleybüs şoför ve biletçilerinin sefer başlarında dinlenmesi yasaklanıyor. Sürekli çalışmaya, diğer bir kısım işçi ise fazla mesai yapmaya zorlanıyor. İmzalanan toplusözleşmeden hemen sonra sürgün ve para cezaları başlamıştır. Bunların yanısıra birçok işçinin iş akidleri feshediliyor.

Komisyon kararı ile birçok devrimci işçi önderi ve onları destekleyen işçilerin çıkışları karara bağlanıyor. Daha şimdiden 25- 50 işçinin atılacağı söylentileri dolaşmaktadır

İşveren kumbara sistemini uygulamak için çok sayıda işçiyi işten atmayı planlıyor.

Ve bu kıyıma işçilerin sessiz kalmayacağı biliniyor. Bu yüzden de işveren ve sendika patronları güçlü bir direnişle karşılaşmamak için önce teker teker işçi önderlerini, sonra da örgütsüz ve öndersiz kalacağını düşündükleri yüzlerce işçinin iş akidlerini feshetmeyi planlıyor.

İşveren ve sendika patronu bu planları işçileri boyun eğdirme, işten atılmalara sessiz kalmaları hesabı üzerine kurmuştur. Eshot işçileri bu planları bozmalı, onların sessiz, uysal hizmetkârları olmayı reddetmelidir. Kapitalistlerin eza ve baskılarının sonu yoktur. Onlar yalnızca işçilerin başlarını yerden kaldırdıkları, eskisi gibi yaşamak ve çalışmak istemedikleri zaman dize geleceklerdir. Eshot işçisi işveren ve sendika patronlarının hile ve tuzaklarını ezmek, işten atılmalara karşı durmak için DSM saflarında birliğini güçlendirmelidir.

sendika değiştirme karşısında tutum ne olmalıdır ?

Sık sık karşılaşılan olaylardan birisi de sendika değiştirme, işçilerin daha önceki sendikalardan ayrılıp bir başka burjuva sendikasına geçmeleridir. DSM'li işçiler, devrimci sınıf sendikalarının inşasını her koşulda ilerletebilmek, burjuva sendikacılığı tuzaklarını etkisizleştirebilmek için bu olay karşısında doğru bir tutum belirlemelidirler. Gerici, reformcu, revizyonist görünümlü yani yalnızca kullandıkları etiketler bakımından birbirinden ayrılan sendikalar, işçi sınıfını aldatmaya, gerçek çıkış yolunu görmelerini önlemeye, mücadelesini kapitalist düzen çerçevesi içinde tutmaya çalışan burjuva kurumlardır.

İşçiler ne kadar ilerlerse, kendi tecrübeleriyle onların gerçek çehresini ne kadar çok tanırsa, burjuva sendikalarda bu ilerlemeye uygun olarak yeni demagojiler, duruma uygun yeni etiketler bulurlar.

İşçi sınıfı ile kapitalistler her gün sürekli olarak uzlaşmaz, amansız bir mücadele içindedirler. Dolayısıyla sendikaların işçi sınıfının çıkarını savunup savunmadığı, yeni aldatıcı maskeler altındaki gerçek çehreleri kaçınılmaz olarak hemen açığa çıkar.

Herhangi bir fabrikadaki sendikanın gerçek çehresi işçilerce kavranır hale gelince, bir başka burjuva sendika, daha öncekini kötüleyerek, işçilerin tanık oldukları kötülükleri suçlayarak, artan tecrübelerine uygun demagojiler bularak işçilerin hoşnutsuzluğunu kendine çekmeye çalışır. Var olan sendikalardan birini seçmeye mecbur olunduğunu , ya yıpranan eski sendikayı ya da "denenmemiş" olan kendisini seçmekten başka yol olmadığını propaganda eder.

Bu durumda DSM'li işçiler, kendi fabrikasında , işyerinde teşhir olanın yalnızca mevcut sendika değil, genel olarak burjuva sendikacılığı olduğunu, burjuva sendikacılığının neden teşhir olmaya, yığınlardan kopmaya mecbur olduğunu anlatmalıdır . Kapalı kapılar ardında ucuzca satılmasının sendikanın işçileri ezen bir yük haline gelmesinin, işçilerin talihsizliği olmadığını bir başka burjuva sendikası olsaydı da aynı durumun meydana gelmeye mecbur olduğunu anlatmalıdır.

Burjuva sendikacılığının evhenişer, var olan sendikalardan birini seçmek gerektiği propagandasının gerici karakteri açığa çıkarılmalıdır. Özellikle Devrimci Sendika Muhalefeti hareketinin henüz zayıf olduğu, burjuva sendikacılığa karşı mücadelenin yeterince gelişmediği fabrika, işyerlerinde bu gerici propaganda daha kolay etki sağlayabilir.

Bu, tüm burjuvazinin revizyonizmin yaymaya, benimsetmeye çalıştığı bir mantıktır. Yığınları her zaman şu veya bu burjuva partinin peşinden gitmeye, mevcut düzene boyun eğmeye mecbur olduğu düşüncesine dayanır. Bu mantığa göre işçiler herhangi bir sendikayı, partiyi benimseyebilir, çıkarlarına hizmet etmediğini iddia edebilir, pekâlâ; o zaman yapmaları gereken teşhir olmuş, yıpranmış burjuva sendikayı eleştiren bir başka burjuva sendikayı seçmektir, bu defa da onun peşinden gitmelidirler. Kabul ettirilmeye çalışılan bu düşünce, her alanda olduğu gibi sendikal alanda da kırılmalı, teşhir edilmelidir.

Fabrikalarda, sendikalarda kutuplaşmanın iki burjuva sendika arasında veya burjuva sendikalar arasında değil, zayıf, henüz yeni başlamış bile olsa Devrimci sınıf sendikacılığı ile burjuva sendikacılığı arasında olduğu işçilere kavratılmalıdır. Gerçek bölünmenin işçi sınıfının, sınıf çizgisi ile hangi renkten olursa olsun tüm burjuva uşakları arasında olduğunun karartılmasına izin verilmemelidir.

Yıpranan, teşhir olan sendikanın yerini bir başka burjuva sendika aldığı, işçilerin çoğunluğunu kendi safına çekebildiği zaman DSM'nin görevi ne olmalıdır?

DSM'nin gerici sendikalar içinde yer almasının her şeyden önce burjuva tuzakları henüz yeterince tanınmamış olan geniş yığınlara hitabedebilmek, onlardan kopmamak olduğu herkesçe görülebilir hale getirilmelidir. Hiç bir burjuva sendikacılığı desteklenmediği, hiç biriyle uzlaşmadığı karartılmamalıdır. İşçilerin çoğunluğu, en uyanık kesimleri nerede ise onlarla birlikte olmalıdır. Eğer onlar sendika değiştirmişse di ğer sendika içinde de çalışma ihmal edilmeden bu yeni sendika için de yer alınmalı, muhalefet hareketine bu kez onun içinde devam edilmelidir. DSM bu değişikliğin nedenini sendika değiştirmenin çözüm olmadığını, eski sendikanın yerini dolduran yeni burjuva sendikanın da işçi sınıfının düşmanı olduğunu en tam, en geniş şekilde propaganda etmelidir. Eğer yeni sendika işçilerin uyanışını, devrimci özlemlerini istismar ediyor, kendini devrimci gibi gösteriyorsa işçileri geçici bir süre için daha kolay peşinden sürükleyebilir; kendiliğindenci düşüncenin (yani burjuva düşüncenin) sonucu, bu sendikanın daha iyi olduğuna inandırabilir. Bu durumda DSM'li işçiler asla yaratılan havaya, kendiliğindenciliğe boyun eğmemeli, uzlaşmamalı, aradaki sınırların karartılmasına uyanık olmalıdır. Sabırla yeni sendikanın sözlerinin bir aldatmaca olduğunu, bu sendikanın da burjuva sendika olduğunu propaganda etmelidir. Bu propaganda ilk başlarda ilgisiz karşılanabilir. Daha iyisini bulduğunu düşünen işçiler bu propagandanın peşinden gitme yerine, yeni sendikanın peşinden gitmeyi daha iyi pratik görebilir. Olsun hiçbir geçici güçlükten yılmamalı, porpagandanın dozu düşürülmemelidir. Hayat kaçınılmaz olarak onunda gerçek yüzünü açığa çıkartacaktır. Eğer görevimizi iyi yerine getirmişsek işçiler bizim ne kadar haklı olduğumuzu ozaman görecekler, daha bilinçli ve sınıf sendikacılığını kavramış olarak DSM'nin etrafında birleşeceklerdir.

Burjuva sendikaların tek karşıtı vardır: Sınıf Sendikaları-DSM

13. VE 17. MADDELER KALDIRILSIN!

☆ Bu maddelerin toplusözleşmelerde geçersiz hale gelmesi için mücadele edelim

Türkiye'de yönetici sınıflar, burjuvazi objektif sınıf mücadelesini bile inkar etmeye çalışıyor; ve yıllardan beri ısrarla "imtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir milletolunduğu" propogandası yürütüyor. Fakat bu aptalca martavallara rağmen sınıf mücadelesi bütün çetinliği ile devam ettiğinden, ezilen yığınlar, sömürücülere, yönetici sınıflara karşı mücadelelerini geliştirmeye devam ettiğinden; onların F. Korutürk, K. Evren gibi en yüksek temsilcileri "bu ülkede sınıf ayrımına dayanan faaliyete yer yok" diye saldırkarca tepiniyorlar.

Yönetici sınıflar işçilere bazı hakları tanımak zorunda kaldığında bile, bunu, sömüren ile sömürülenlerin "kardeşçe", uzlaşma içinde yaşaması gerektiği esasına dayandırmıştır. Burjuva sözcüler, doğrudan doğruya kanunların hazırlanışına katılan burjuva hukukçular bunu "bizim iş grev-lokavt kanunumuz, sınıfsal mücadeleyi değil, sınıfsal barışı esas alır" diye övünerek söylüyorlar. Ücretli işgücü düzeninin hüküm sürdüğü, yani, fabrikaların, üretim araçlarının, yatırımların vb. nin burjuvazinin elinde olduğu bir sistemde, kanun ne olursa olsun çalışanların yönetici sınıflara, sömürücülere boyun eğmesini, onlara itaat etmesini şart koşuyor.

Türkiye'deki kötü ünlü "iş kanunun" en ilginç maddelerinden biri de 13 ve 17. maddedir. Bu maddelerin anlamı: patron istediği zaman, istediği işçiyi istediği şekilde işten atabilir ve bu da kanuni bir tutum olur demektir.

İşçiler bu maddeleri iyi bilirler. Patronlar, bu maddelere dayanarak, işçilere önderlik eden, haksızlıklar karşısında sessiz kalmamalarını söyliyen, burjuva sendikalara karşı mücadele yürüten ileri işçileri gayet kanuni bir şekilde işten atmaktadır. Bu maddelerde işçilere söylenen şudur: eğer patronun hoşuna gitmiyecek birşey yaparsanız kendinizi kapının dışında bulursunuz.

Tecrübeli, siyasi mücadeleye duyarlı bir işçi söz konusu faşist kanunla rın yalnızca çalışma alanında değil, siyasi, kültürel, sosyal her alanda söz konusu olduğunu, her alanda kanunilik görünümü altında amansız bir, polis - ordu baskısı, yasak ve ceza çemberi örülmüş olduğunu farkedecektir.

Bu neden böyle olmaktadır? Çünkü kanunlar, yönetici sınıfların onların faşist diktatörlüğünün egemenliğine, biçim vermeden başka birşey, onların hakimiyetini, düzenlerinin işleyişini belli kurallara bağlamadan başka birşey değildir. Buradan kolayca çıkarılabilirki ülkemizde faşist kanunların hüküm sürmesi, bir tesadüfden, zalim bir adamın kötü kanun yapmasından değil; bizzat faşist diktatörlüğün, varlığından, iktidarın işbirlikçi sömürücü sınıfların elinde olmasından ileri gelmektedir. Dolayısıyla işçiler, yüzyüze oldukları bu barbar kanunlardan kurtulmak için her şeyden önce bu düzenin yıkılması gerektiğini, sosyalizmin yolunu açacak olan özgürlüğün elde edilmesi gerektiğini, iyi kavramalıdır.

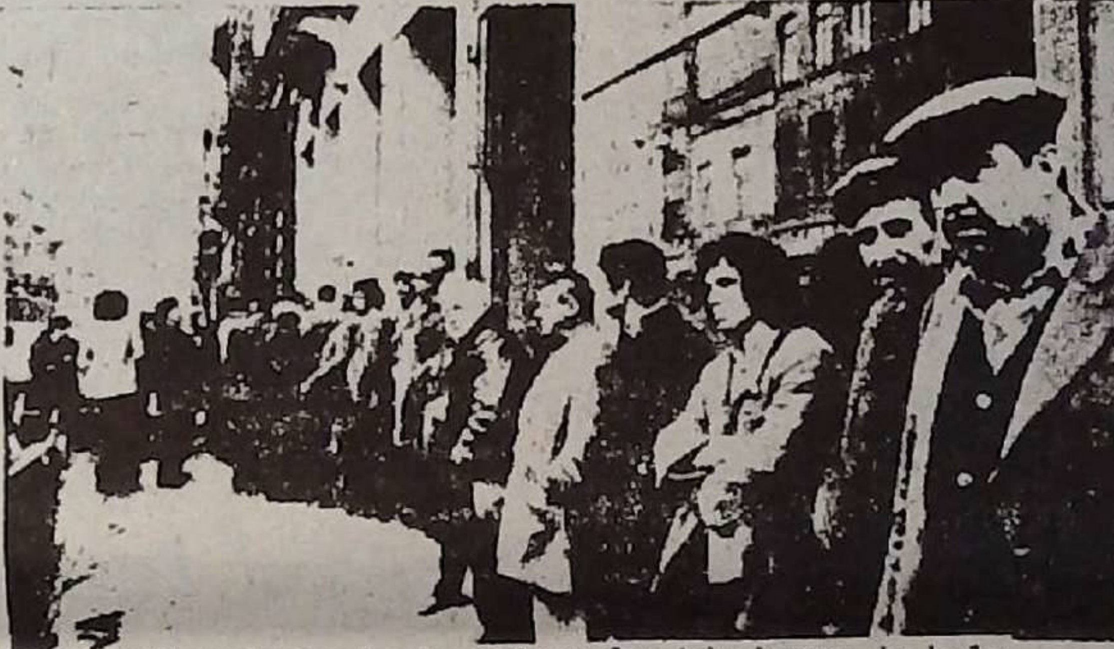
İşçiler özgürlük ve sosyalizm için mücadele ederken, bu yolda daha hızlı ilerlemelerine hizmet edecek kısmi talep için de mücadele etmelidir. Örneğin toplu sözleşmelerde 13. ve 17. maddelerin fiilen geçersiz hale gelmesi için uğraşmalıdır. DSM hazırladığı toplusözleşme taslaklarında bu maddelerin iptalini istemelidir. Bu ve benzeri tüm maddelerin kaldırılması, sendikal alandaki kanuni formalitelerin azaltılıp sadeleştirilmesi için mücadele etmelidir.

Bütün bu açıklamalardan sonra gerici, reformcu sendikacılar bir tarafa revizyonist sendikacıları düşünün. Herşeyi mevcut kanunlar çerçevesi içinde ele alışlarını, yalnızca kanunlar çerçevesi içindeki bir mücadeleyi tanıyor olduklarını hatırlayın. Revizyonistlerin nasıl mevcut düzenin itaatkar kulları faşist diktatörlüğün destekçileri işçileri kapitalist sistem içinde tutmaya çalışan, onların yeterince bilinçlenmemiş olmasından yararlanmaya çalışan burjuvalar olduğu, bir kez daha açığa çıkıyor.

İŞTEN ATILMALARA İŞSİZLİĞE SON!

İşsizlik: ÇALIŞAN HALKI TEHDİT EDEN BİR BELA

İşsizlik, bazı dönemler de hafifleyen, bazı dönemlerde olağanüstü derecede yoğunlaşan kapitalist sistemin değişmiyen sonuçlarından biridir. Revizyonist Sovyetler Birliğinden, Macaristana, Polonya'ya, Amerika'dan Avrupa ülkelerine, yarı-sömürge ülkelere kadar tüm kapitalist-revizyonist ülkelerde milyonlarca işsiz vardır. Özellikle içinde bulunduğumuz dönemde kapitalist- revizyonist sistemin buhranının artmasıyla birlikte işsizlerin sayısı da hızla artmaktadır.

Milyonlarca işsiz ordusundan bir kısmı iş bulabilmek umuduyla bekleşiyor.

Neden işsizlik kapitalizmin kaçınılmaz sonucudur? Çünkü bu sistemde üretim araçları, toprak, fabrikalar vb. bir avuç mülk sahibinin elindedir. Üretimin amacı da toplumsal ihtiyaçların karşılanması değil azami kardır, ve kapitalistler arasında amansız rekabet sözkonusudur. Sistemin bütün bu özellikleri de, üretim anarşisini, kar maşayı, plansızlığı doğurur. Kapitalizmin anarşisinin, iflasların, durgunluğun bütün yükünü de işçiler çeker. Patronlar için kâr getiren bir mal olan işçi veya işgücü, kendisini hemen fabrika kapısının önünde bulur. Ayrıca kapitalist sistem hiç bir zaman herkese iş bulamaz, şu veya bu oranda sürekli olarak belli bir işsizlik ordusu daima vardır.

Ve gene kapitalist sistemin tabiatı nedeniyle belli aralıklarla üretim fazlası, yüksek enflasyon, durgunluk şeklinde kendini gösteren kriz dönemleri ortaya çıkar. Özellikle bu dönemlerde kitlevi işten çıkarmalar olur, işsizlik olağanüstü derecede büyür. Çalışan yığınların maruz kaldığı acılar, maddi ve ahlaki çöküntü dayanılmaz hal alır.

Kapitalizm şartları altında gelişme, makinalaşma da, işçileri işsizliğe iter, işçilerin yerini artan oranda makinalar alır. Ve böylece bizzat çalışan yığınların yarattığı, medeniyet, teknik ilerleme, üretim araçlarının özel mülkiyet sistemi nedeniyle onları ezen, işsizliğe açlığa iten araçlar haline gelir.

Bu kapitalist sistemin işleyişi ve onun yarattığı işsizlik bizim gibi yarı - sömürge ülkelerde daha acımasızdır. Çünkü birinci olarak çalışan yığınlar yerli burjuvazi tarafından sömürülmesinin yanı sıra emperyalist ülkeler tarafından da sömürülür yani çifte sömürü altındadır. Bu bağımlılık ilişkisi nedeniyle bizim gibi ülkelerin buhranına bir de emperyalist ülkelerin buhranı eklenir ve dolayısıyla daha çetin bir buhran ortaya çıkar.

Örneğin sanayinin emperyalizme bağımlılığı nedeniyle fabrikaların çalışabilmesi için, emperyalist ülkelerden sürekli ithalat yapmak, onlardan borç almak gerekmektedir. Bu konuda herhangi bir tıkanıklıkla, fabrikaların yavaşlamasına, durmasına, işten çıkarmalara yolaçar.

Ve gene bizim gibi ülkelerin bu durum nedeniyle kapitalizm gelişirken, küçük mülk sahiplerini iflas ettirirken, oldukça az bir kısmını işçi haline getirebilir. Büyük çoğunluğu, başıboş, işsiz yaşamaya itilir. Ve işsizler sayısı, fiziki ve ahlaki sürünmeye itilenlerin sayısı yıldan yıla sürekli olarak artar, büyür.

Burjuva politikacılar, revizyonistler bile bu işsizliği, bu gerçeği inkar edemiyorlar. Ancak onlar, bu sorunu sanki kapitalizm altında sürülebilirmiş gibi göstermeye, bütün bunların şu veya bu politikacının kusurundan ileri gelmiş gibi göstermeye özen gösteriyorlar. Ve işsizlikten kıvranan yığınları burjuva düzenin sınırları içinde tutmaya, burjuva partilerin peşinden sürüklenmelerini devam ettirmeye çalışıyorlar.

Yoğun işsizler ordusunun varlığı kapitalistlerin ucuz işgücü bulmaları, karlarını daha da artırmaları için bir fırsat olmaktadır. Çünkü işgücünün de bir mal olduğundan, kapitalizm şartları altında bu malın fiyatını da arz talep kanunu belirleyecektir. Patronların çalıştırabileceğinden ne kadar fazla işgücü varsa işgününün fiyatını da o kadar düşürebileceklerdir. Çünkü milyonlarca işsiz, hiç olmazsa karnını doyurabilmek için kapı kapı dolaşmaktadır; düşük ücrete birisi çalışmak istemezse, başka birisi çalışacaktır.

İkinci olarak, patronlar işsizlerin varlığından işçilerin mücadelesini bastırmak, başkaldırmalarını, mücadeleye atılmalarını önlemek için yararlanıyorlar. Özellikle patronların istediği zaman istediği kadar işçiyi kapı dışarı etme haklarının olduğu ülkemizde, mücadele etmek isteyen, mücadeleye atılan işçileri işten atmakla tehdit ediyorlar.

Bütün bunlardan çıkarılan sonuç şudur: işçiler, işsizler, işsizliğin, açlığın nereden geldiğini, nasıl ortadan kaldırılacağını kavratmak için özenli bir propoganda yürütmelidir. İşsizler arasında çalışmaya önem verilmelidir. İşsizliğin ancak sosyalizmle son bulacağı, dolayısıyla işsizlerin de devrim ve sosyalizm mücadelesine atılmalarından başka yol olmadığı anlatılmalıdır.

İşsizliğe, çalışan yığınların maruz kaldığı baskı ve acıya ancak sosyalizm son verir. Çünkü sosyalizm üretim araçlarının özel mülkiyetini kaldırıp, toplumsal mülkiyet, tüm çalışanların ortak mülkiyeti haline getirir. Üretimin amacı kar değil, toplumun ihtiyaçları, ilerlemesidir. Artık ne üretim anarşisi, nede işçilerin yarattığı değerlere el koyan asalak bir sınıf, ne işsizlik, ne enflasyon vardır. Yaratılan değerler, onu yaratanların hizmetindedir. Toplumsal refah emekçi halkın yaşama, kültür seviyesi sürekli olarak yükselir. Çalışan yığınlar üreten, yöneten, yaratılan değerlerden yararlanan biricik sınıftır.

OKUYUCULARA

1. Gazetemizin bu sayısı 27 Eylül'de basılmak üzere hazırlanmıştı. Ama, elektrik kesintisi ve matbaadaki teknik arıza nedeniyle, 13 gün bekledikten sonra basılabildi. Bu nedenle bazı yazı ve haberler güncelliğini yitirdi.

2. Basım, dağıtım, ulaşım, kağıt, vb. fiyatlarındaki artışlar nedeniyle gazetemizin fiyatını 10 lira yapmak zorunda kaldık.

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ

İşsizlik ve pahalılığın olmadığı tek ülke: SOSYALİST ARNAVUTLUK

Sosyalist Arnavutlukta, kapitalist dünyayı kasıp kavuran kapitalizmin müzmin hastalıkları yoktur. Sosyalist ekonomi istikrarlı, kesintiye uğramadan gelişmekte. Arnavutlukta işsizlik, pahalılık, enflasyon yoktur. Bununla beraber halkın refah düzeyi her geçen gün dahada yükselmektedir.

Proletaryanın iktidar olduğu Arnavutluk'ta üretim halkın maddi ve kültürel gereksinimlerini karşılamak için yapılır.

En modern yeni makinalar halkın hizmetine, halk için üretime sunulmuştur. Toplumun refahı gelişmesi çok yönlüdür. Her teknik, teknolojik ilerleme ile çalışma süresi organize edilmekte, yapılan iş daha da basitleştirmektedir (maden işkolunda çalışma süresi 6 saate indirilmiştir) Bunun sonucu sosyalist proletarya eğitimine, ideolojik, sanatsal, kültürel vb. çalışmalarına daha da hız vermekte bu konuda de yetkinleşmektedir.

Arnavutlukta emekçilerin işsizlik diye bir problemleri yoktur. Aksine hertürlü ekonomik, sosyal, güvenceye kavuşmuşlardır. Eğitim, sağlık vb. sosyal hizmetler sosyalist devlet tarafından parasız karşılanmaktadır.

Proletarya devleti hertürlü yolsuzluğu, suistimali, vurgunculuğu, işsizliği, pahalılığı ortadan kaldırmıştır. Kapitalizmin pisliklerinin kökünü kazımıştır; onun yerine sosyalizm her alanda hakim kılınmıştır.

MADEN-İŞ ÇEMB PARÇALANACAKT

Toplu sözleşme dönemi gelip çattı ve MESS ile Metal İşçileri arasındaki çatışma büyürken, bunun yanısıra Maden-İş'in kapitalistlerin çıkarları için çalışan revizyonist burjuva niteliği hergün bir meselede kendini ele veriyor.

Bilindiği gibi Maden-İş revizyonistleri "bu yıl her fabrikanın gelir kaynağına göre sözleşme yapacaklarını" açıklamışlardı.

Yani revizyonistlere göre İşçiler önce patronun tatlı karlarını garanti altına aldıktan sonra arta kalanına razı olmalı böylece artan bir sefalet

ve yoksulluğu kabullenerek kapitalizmin gönüllü savunucuları, fedaileri olmalıdır. Maden-İş patronları kapitalizmin yükünü işçi sınıfına taşıtmanın açık savunucusudurlar.

İşçi sınıfı itilmek istendiği sefaletten kurtulabilmek, iş ve yaşam koşullarını iyileştirmek için ekonomik taleplerini formüle etmeli ve mücadele gücüne güvenerek bunları gerçekleştirmelidir. Bırakalım burjuvazi bu talepleri nasıl karşılayacağını düşünsün. Çünkü sistemin sorumlusu proleterya değil burjuvazidir ve proleterya kapitalizmin faturasını ödemeyi reddetmek ve kapitalizmin yıkımını sağlamakla görevlidir. Ayrıca Maden-İş boşuna bu yıl patronların az kâr ettiğini göstermeye çalışmasın. İstanbul Sanayi Odasının herkesle dalga geçercesine bu sene kârlarının %100 artmış olduğunu açıklaması hatırlardadır.

Kapitalizmin, MESS patronlarının açık savunuculuğu yapılarak metal işçilerinin ekonomik taleplerinin savunulması mümkün değildir. Bunu yapan Maden-İş her yolu deneyerek işçi sınıfını teslim almaya çalışacaktır. Zaten revizyonist sendikacılık burjuvazinin bir kolu olarak, işçi sınıfını uysallaştırmak, sınıf mücadelesinin ateşini söndürmekle görevlidirler ve bunun için devrimci-sosyalist maskesini kullanmaya mecburdurlar.

MADEN-İŞ METAL İŞÇİLERİNİ SATIŞA HAZIRLAMAYA ÇALIŞIYOR:

Maden-İş patronları işçi sınıfını uyuşturmada, mümkün olmadığında mücadeleyi bastırmada veya çarpıtmada uzmanlaşmışlardır. Bu gibi şeyler Maden-İş'in yoz bürokrat patronlarının ihtisas alanına girmektedir. Bütün maharetini kullanan Maden-İş patronları metal işçilerini nasıl edipte sessizce satabileceğinin hesaplarını yapmakta ve uygulamaktadırlar. İşçiler bu hesapları boşa çıkarmalıdır.

Maden-İş patronları sözleşme taslağı hakkında açık hiç bir bilgi vermiyorlar. Güya bunu bir gizlilik gereği imiş gibi göstermeye çalışıyorlar. Aslında Metal İşçilerinin satış belgesine göstereceği sert tepkinin korkusu onları böyle bir yol izlemeye itiyor. Aynı zamanda onlar meselenin sürece bırakılmasıyla işçilerin mücadelesini söndürmeyi de hesaplıyorlar.

Bunun böyle olduğu Maden-İş patronlarının alışılagelmiş vaatlerden ve şatafatlı ekonomik mücadele çağrılarındandikkatle kaçınmasından da belli olmaktadır. Maden-İş patronları iyi biliyorlar ki böyle bir tutum aldığında, ileride işçilerin mücadele azmini boğabilmek çok daha zor olacaktır, hatta patlak veren çatışmalar kendisini de ayaklar altına alacaktır. Metal işçilerinin devrimci potansiyeli Maden-İş revizyonistlerinin bu hileleri uygulamaya zorluyor. Bu sene "MESS'iezeceğiz" türünden burjuva katakullilere dayalı blöfler yok, dikkatli bakılırsa Maden-İş MESS'in elini öpeceğiz demektedir. El altından yaydıkları parasızlık ve DİSK'in desteğinden yoksun bulundukları propagandası, bu el öpme merasimini haklı göstermek için yapılmaktadır.

Maden-İş patronları sadece işleri sürümcemeye bırakmak, vaatlerden kaçınmak ve böylece metal işçilerinin potansiyelini söndürmeye çalışmakla kalmıyor, ama aynı zamanda dolaylı yollarla işçileri satılmaya ikna etmeye çalışıyorlar.

Maden-İş işçileri toplu sözleşme politikasına teslim alabilmek için bir demokrasi güldürüsü tezgahlamayı da denemekte, Toplu sözleşme komiteleri (TSK) kurmaktadır. Güya bu komiteler işçi isteklerini aşağıdan yukarıya ileteceklermiş. Maden-İş patronları işçilerin ne istediklerini bilmiyorlar mı ki, bu meseleyi bir muamma haline getiriyorlar.

Bilmemezlik edemezler çünkü en azından DSM'nin toplu sözleşme taslakları işçiler tarafından birçok fabrikada Maden-İş patronlarının gözüne sokulmustur. Döktaş'ta, Profilo, Telra'da böyle oldu. İşte Maden-İş patronları tam da işçilerin ekonomik taleplerini iyi bildiği için böyle bir güldürüye baş vurmaktadırlar. TSK örgütlenmesi metal işçilerinin devrimci potansiyelini öğütmeyi amaçlayan bir değirmen olarak ileri sürülmüştür. Sadece bir süs, bir demokrasi güldürüsü olan TSK'dan hangi sonuç alınırsa alınsın, revizyonist patronlar metal işçilerine kendi hazırladıkları taslağı dayatacaklardır. Bunu kendileri de açıklamaktadırlar.

Bu yollarla Metal işçilerini eli altında tutamayan Maden-İş elinden geldiğince tehdit ve baskı uygulamakta sosyal-faşist yüzü iyice görülür hale gelmektedir.

Maden-İş patronları özellikle kendiliğinden muhalefetin ve DSM'nin güçlendiği önemli fabrikalara İGD-IKD'li beslemeleri seferber ederek işçileri korkutmaya DSM faaliyetini engellemeye çalışıyor. Demir-Döküm, Profilo işçileri bunun en canlı örneklerini görüyorlar. Döktaş'ta ise 450 işçinin DSM saflarındaki mücadeleci birliği onları aciz bırakmıştır.

Maden-İş "bu yıl her fabrikanın gelir kaynağına göre sözleşme yapacaklarını" açıklayarak ilk sinyali verdi. Maden-İş işçileri böyle bir satışa hazırlamak için yeni imzaladığı sözleşmeleri vesile yapmakta, onları reklam etmektedir. Saat ücretlerine 25-25 zam alınan bir sözleşme revizyonistler için iyidir, "Philips ve Döktaş'ta alınan 28-30 liralık ücret zamları ise bir rekordur"! Utanmadan böyle yazıyor Maden-İş gazetesi Maden-İş, MESS'in vereceği sadaka bu kadar olacaktır demek istiyor ve bunun adını zafer koymak için bugün bu türden maskaralıklar yapıyor.

Maden-İş, MESS'e uşaklığın, devrimci işçilere düşmanlığın bir örneğini daha verdi.

DÖKTAŞ

Maden-İş patronları ihanet belgesini imzaladı

İŞÇİLER REVİZYONİST ÇEMBERİ KIRMAYA KARARLIDIR

Döktaş fabrikasında yapılan toplu sözleşme görüşmeleri nihayet revizyonist Maden-İş'in işçileri satmasıyla sonuçlandı.

DSM sonucun böyle olacağını, revizyonistlerin gerçek niteliğini işçilere açıklamıştı. Bütün işçiler bu duruma şaşırmadılar.

Maden-İş patronları Döktaş'a gelip bu ihanet belgesinin işçilere kazandırdığı nimetleri anlatmaya çalıştılar. Fakat DSM etrafında birleşmiş Döktaş işçileri onları lanetlendi yüzlerine tükürerek, nutuk atmalarına fırsat bırakmadan onları kovdu.

Şüphesiz revizyonist patronlar bu durumdan kendileri açısından ders çıkarmışlardır. Artık işçilerin onların sosyalist maskelerine, yalanlarına kanmadıklarını kendi gözleriyle görmüşlerdir. Bunun için devrimci mücadeleyi durdurmak için yeni oyunlar deneyeceklerdir.

Döktaş işçileri mücadeleye devam etmekte kararlıdırlar. DSM revizyonist sendika patronlarının ihaneti üzerine dağıttığı bir bildiriyle işçilerin görevlerini şöyle belirlemiştir:

DÜRÜST, DEVRİMCİ, DSM'Lİ İŞÇİLER:

Görevlerimiz şunlardır:

1-Açık olan Maden-İş patronlarının ihanetini en geniş şekilde bütün ayrıntılarıyla tüm işçi kitlesine kavrat. Her meselede olduğu gibi bu meselede de kendini mücadelenin merkezine koy. Kendine arkadan giden biri gözüyle bakma önder ol, önderlik yap.

2-Toplu sözleşme görüşmeleri bitti. İşveren ve sendika patronları temizlik hareketine girişeceklelerini ilan ediyorlar. Birinci planda "belalı" işçileri işten atmayı düşünüyorlar. Buna karşı uyanık ol. Bırak önder işçilerin işten atılmasına kayıtsız kalmak 450 DÖKTAŞ işçisinin herhangi birinin kılına bile dokunmalarına fırsat tanıma. Tavır açıktır: Birlik olup DSM önderliğinde direnmek.

3-Artık irademizi temsil etmeyen temsilciler istifa etmelidir. Gerçek temsilcilerimizi kendimiz se seçmeliyiz. Bu konuda sendika patronlarının her türlü gerici çözümünü kabul etme. (Atama vb.)

4-Atama yoluyla tepeden atanmış sosyal-faşist lokal temsilcisi istifa etmelidir. Bu temsilciyi de kendimiz seçmeliyiz. Zaten bu durumun farkında olan lokal temsilcisi de: "sırtımda yumurta küfesi yok ya bırakıp Petkim'e giderim" diyor.

5-DSM'nin doğru devrimci perspektifini yitirme. Unutma ki mevzi kazanma taktiği eski ve geridir. Hedef: Gerçek sınıf sendikasını kurmak... Bu bizim için uzak değildir, zafer bizi bekliyor.

...EMBERİ ...AKTIR

Bilindiği gibi işçi kıyımı özellikle topluişsözleşmeleri döneminde gündeme getirilir. Patron tehlikeli gördüğü işçileri atmak, işçilerin mücadelesini baltalamak ister. MESS'e bağlı fabrikalarda işten atılma söylentileri dolaşıyor ve bir yandan da işçiler atılmaya başlanıyor

Bu durum karşısında Maden-İş revizyonistleri, işçilere; "kuvvetimizi bölmemek, harcamamamız için (işten atılmalara karşı mücadeleyi kastediyor) her arkadaş iç yönetmelik tüzüğüne uyarak disiplin - li bir şekilde, maceracılık yapmadan bu topluiş - sözleşmesini atlatalım " çağrısını yapıyor.

"İç yönetmelik tüzüğüne uyun, uslu durun yoksa işten atılırsınız". Görüldüğü gibi bu çağrıyı Maden-İş ve MESS patronları ortaklaşa yapmaktadırlar, Maden-İş'in MESS'ten farklı söylediği şey nedir ? Hiç.

Görünürde Maden-İş her zamanki "akılcılığı ve maceracılığa karşı oluşuyla" burjuva uşaklığına devrimci bir kılıf geçirmeye çabalıyor! İşçiler kuvvetlerini harcamamalıymışlar.

Ne kadar çürük bir iddia! Tam tersine, işçi sınıfının mücadele gücünü, kuvvetini ancak ve ancak mücadele artırır. İşçi sınıfının gücü, kuvveti pil değildir ki kullandıkça bitsin.

MESS ile tutusulacak savaşta MESS patronlarının bu ilk ve önceden bilinen saldırılarına taviz verilir, teslim olunursa işte o zaman metal işçilerinin kuvveti, mücadele gücü azalacaktır, işçi sınıfı bu demagojilere kanmamalıdır.

İşten atılmalar karşısında bu tavrı alan Maden İş, uslu durmayacak olan devrimci işçilerin iş - ten atılmasını da amaçlamaktadır

Metal işçilerinin ekonomik talepleri ve iş güvencesi için vereceği mücadele MESS patronlarının yanısıra Maden-İş revizyonistlerini de hedeflemeksizin başarıya ulaşamaz . Bu ikisi tek bir bütündür: Kapitalist burjuvazi ve onun sendikacılığı.

Metal işçileri çoktandır umut kestikleri Maden İş'in iyice açığa çıkan burjuva tabiatı karşısında tabii ki sessiz kalmıyorlar. Metal işçileri artan bir nefret ve mücadele arzusuyla Maden-İş in revizyonist patronlarını yalnızlığa itmişlerdir.

Metal işçileri Maden - İş'i terketmeye, yıkmaya ve sınıf sendikacılığını benimsemeye her zamankinden daha açıktır. Yeterki bir çıkış yolu görsün.

İşte bunun için Maden-İş çemberinin zayıf noktalarından yarılması ve sınıf sendikasının kurulması gündemde bir meseledir ve her geçen gün aciliyet kazanmaktadır

Metal işçileri DSM önderliğinde kenetlenecek , Maden-İş'i fabrika kapılarından kovacak ve sınıf sendikalarını kendi elleriyle yaratacak, güçlendirecektir.

DSM'li işçiler, devrimciler bunun için öne atılmalı, çabalarını 10 katartırmalıdırlar.

DSM BAYRAĞI DİRENİŞLERDE

Gaziantep: DSM önderliğinde 2000 fırın işçisi direndi

Gaziantep Tek Gıda-iş 2. şubesinde DSM nin etkinliği Türk-iş patronlarını çileden çıkartmaktadır. Onlar, toplu sözleşmeyi savsaklayarak ve 2. şube yönetimine yetki vermeyerek DSMyi güç durumda bırakmaya çalışıyorlardı.

DSM nin, fırın işçilerinin cevabı direniş oldu. DSM, 2000 fırın işçisi ile tek vücut halinde burjuvazinin ve Türk-iş patronlarının kanunlarını ayaklar altına alarak direnişe geçtiler.

Direnişi kırmak isteyen Türk-iş bölge yöneticileri iyice tecrit olarak kuyruklarını kısıp , çekip gittiler. Polis devrimci işçilere sürekli olarak baskı yaptı, 20 fırın işçisini göz altına aldı. Fırın işçileri, polisin, devletin kimin hizmetinde olduğunu kavradılar.

Üç günlük uyarı direnişi başarıyla tamamlandı. Fırın işçileri şimdi DSM saflarındaki birliklerini pekiştirerek süresiz direnişe hazırlanıyorlar

BASINA AÇIKLAMA

BİZLER, Pide ve Somun İşçileri olarak: Haziran ayında yapılması gereken Toplu İş Sözleşmemizin bu güne kad r imzalanmamıştır. Bu yetki genel Merkez tarafından Gaziantep Şubemiz Tek-Gıda-İş 2.nolu Şubemize Toplu sözleşme yetkisi vermediği gibi Grev yetkisinide savsaklamaktadır. Bu tutumu ile patronların yanında olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Biz DSM (Devrimci Sendika Muhalefeti) önderliğinde başlatmış olduğumuz bu direnişi bu haklarımızı alana kadar direnişimizi sürdürmeye kararlıyız. 300 e yakın fırında direnişimizi sürdürmekteyiz. 2000 e yakın işçi katılmıştır. Yaşasın DSM Sınıf bilinçli DSM önderliğindeki mücadelemiz.

DSM (DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ)

DİRENİŞ KOMİTESİ

İzmir Taç Sanayi: MÜCADELEDE AZİMLİYİZ

Taç sanayii işçileri çok az bir ücretle çalışır. İşçiler kendini ne kadar çok zorlarsa zorlasın, gerek akord usulü gerekse de normal çalışanların ücreti asgari ücreti aşamaz. İş güvenliği yoktur. İşveren Hacıbey, istediği zaman istediği işçiyi atar.

İşçiler bu meseleleri uzun zamandır tartışmış , ve sonunda sendika temsilcileri ve Çamdibi Teksif Şubesi yöneticileri ile yapılan toplantılarda, işçilerle sendikacıların birlikte işverenle konuşması kararlaştırılmıştır.

İşveren "Pazartesine kadar düşüneceğini" söyleyerek işçileri oyalamaya çalıştı. Sendikacılar da eğer işveren hakları kabul etmezse "zoraki direneceklerini" söylediler .

10-9-1979 günü (Pazartesi) geldiğinde değişen hiçbir şey olmadığını görünce 1000 işçinin çalıştığı tezgâhlar D.S.M.'nin önderliğinde kapatıldı. İşçiler direnişe geçti.

Daha birkaç gün önce işçilerle birlikte direneceğini söyleyen sendika patronu Hüseyin ve tayfası hemen patronun imdadına yetiştiler. Yapılan direnişin kanunsuz olduğunu, patronun herkesi 17. maddeyle tazminatsız olarak atacağını söyleyerek işverenle nasıl ortak çalıştıklarını gösterdiler. İşçilerden büyük tepki gören sendika patronu ve tayfası kaçmak zorunda kaldılar. İşçilerin tümü 7-3 vardiyası- 3-11 vardiyası toptan olarak direnişi devam ettirdi. Bunun üzerine işverenin kuklaları olan şefler gelip işçilerden işbaşı yapmalarını istedi. Tezgâhları çalıştırmaya başladık. Bütün işçiler şeflere gereken cevabı vererek gene direnişe devam etti.

Sendika patronlarının ve işverenin sözlü uyarıları işe yaramayınca bu sefer de her çalışma yerine, yapılan eylemin kanunsuzluğu, çalışmama dönemindeki üretim eksikliğinin işçilerden alınacağı, çalışmama süresinin parası kesileceği, pazar yevmiyesinin verilmeyeceği vb. gibi bir tehdit duyurusu asıldı. Bunun üzerine harekete geçen işveren DSM'li işçilerin etkisinin zayıf olduğu kısımlarda işçileri işçıkışı v.b. ile tehdit ederek akşam 18,30'da zorla işbaşı yaptırdı. Giderek işbaşı yapan kısımların çoğalması üzerine DSM'li işçilerin etkin olduğu kısımlarda da 18 45 - 19 00 arası direniş kaldırıldı. Direniş kırıldı ama mücadele azmimiz kırılmadı. Bütün işçiler haklı talepleri uğrunda kararlı ve azimlidirler. İşçi sınıfının birleşip, direnebileceği tüm işçilerin somut olarak kavradıkları bir gerçek oldu.

DSM

Otosan İŞTEN ATILMALARA KARŞI ŞARTELLERİ İNDİRELİM

İşçi Arkadaş!

İşveren son günlerde Otosan'da yeni tuzaklar, entrikalar peşindedirler. "Deneme süresi" adı altında işe alınan kalifiye ve vasıfsız işçilere 2200 TL ile 3000TL arasında çok düşük ücret veren işveren, FRP ve Montaj bölümlerinde çalışan işçilere "ücretli izin" verdiğini bildirerek, işçileri fabrikadan uzaklaştırmıştır.

Bir çok defalar yaşadığın bu oyun, işten atılmalara karşı işçi sınıfının direnmesi karşısında korkan işverenlerin sık sık başvurduğu bir yöntemdir. Önce "ücretli izin" verirler, daha sonra bu "ücretsiz izin"e dönüşür ve arkasından posta ile işçilere çıkışları gönderilir.

Bu oyun sadece deneme işçilerine oynanmamaktadır. Bütün işçilere yönelik bir oyundur. Kapitalist patronlar bu oyuna başvurduklarında kendilerine destek olarak da burjuva sendika patronlarını almaktadırlar. İşverenle her zaman uzlaşan ve onların düzeninin bir parçası olan Cevher-İş sendika patronlarıda, bu toplu işten çıkarmalar karşısında sessiz kalarak işverenin yanında yer almıştır. Bu işçi sınıfı düşmanı hainler, geçenlerde iş cinayetine kurban giden iki işçi kardeşimiz içinde sessiz kalmışlar ve onların "Kendi hataları ile öldüğünü" söyleyerek patronu temize çıkarmaya çalışmışlardır.

Otosan'ın yiğit işçileri!

Cevher-İş sendika patronlarının senin haklarını savunmayacağını defalarca gördün. Bugün senin önünde iki yol var, ya kapitalist işverene karşı mücadeleni, sendika patronlarına karşı mücadele ile birleştireceksin ve burjuva sendika çemberini kırıp, DSM (Devrimci Sendika Muhalefeti) etrafında birleşip, örgütlenerek, sınıf sendikanı kuracaksın, ya da hem kapitalist patronların, hemde sendika patronlarının sessiz köleleri olmaya boyun eğeceksin.

SENİN İÇİN BİR ÜÇÜNCÜ YOL YOK!

İşçi arkadaş!

İşten atılmalara karşı DSM etrafında birleş örgütlen! Kapitalist patronların, sendika patronlarının yüreğine korku salan direnişlerinde diğer sınıf kardeşlerinden geri kalma!

İşten atmalar karşısında Şalterleri indir!

İşveren ve sendika patronlarının, burjuva devletin ordusu ve polisi ile saldırısında, Ülker, Coca-cola'daki kardeşlerinin mücadeleci ruhunu örnek al! Burjuvaziyi yenecek tek güç senin kollarındır, mücadelene sahip çık, onu yükselt!

Devrimci sendika muhalefeti gazetesi çıktı. Fabrikanda gazeteni oku, okut, görüşlerini yaygınlaştır!

İŞTEN ATILMALARA HAYIR!

KAHROLSUN KAPİTALİST ve SENDİKA PATRONLARI!

YAŞASIN DSM ve SINIF SENDİKALARI!

YAŞASIN SOSYALİZM!

DSM

Otosan'da dağıtılan bir bildiriden alınmıştır.

HİÇ BİR PARTİYE OY VERME, İŞ,EKMEK, TOPRAK,ÖZGÜRLÜK!

14 Ekim'de 29 ilde senato, 5'inde milletvekili ara seçimleri yapılacak.

Seçimlere katılan partilerin tümü devletin düzenin korunması gerektiğinde birleşiyor. AP, MHP, MSP gerici, faşist partiler rejimin "mükemmel" olduğunu bütün kabahatin CHP hükümetinden geldiğini söylüyor. CHP ise sanki sıkıyönetimi ilan ederek, süngü gücünü halkın tepesine dikilmesi, yoksulluğun ve açının kat kat artmasını sağlamamış gibi; "faşizmin kahrolduğundan" bahsediyor. O da halkın çektiği sefaletleri diğer partilere yüklüyerek-devleti, parlementoyu temize çıkarıyor. TİP, TSİP gibi revizyonist partiler de devletin ve düzenin korunarak, bazı yasalar değiştiği zaman, parlemento yoluyla halkın özgürlüğe, sosyalizme kavuşacağını ileri sürüyor.

Gerici faşist, revizyonist patronların hepsi eskisi kadar olmasa da halka bazı vaadlerde bulunuyor. CHP halk iktidarını kurmaktan, revizyonistler sosyalizmden, diğer gerici, faşist partiler refah ve mutluluk getirmekten bahsediyorlar.

Böyle yapıyorlar çünkü; milyonlar işsizliğe açlığa ve sefalete itilmekten kurtulmak, iş, ekmek ve toprak istiyor, milyonlar süngü gücü ile ezilmek, polis ve faşist baskısı ile, yasaklar, vur emri, tehditler altında yaşamak istemiyor. Emperyalistlerin, IMF'nin kölelik emirlerine boyun eğmek istemiyor. Emekçiler özgürlük ve sosyalizm istiyor.

İşçiler, köylüler, gençlik, çalışanlar bu isteklerini parababalarının zulüm düzeni yıkılmadan yasaklar çiğnenmeden, süngüye, zorbalığa direnmeden gerçekleşmeyeceğini görüyor ve mücadele ediyor.

Burjuva, revizyonist, faşist partilerin acele etmeleri, bir yandan her türlü baskı ve zulmü onaylarken, halka yalan söylemelerinin, birbirlerini kötüleyerek düzeni, devleti temize çıkarmak istemelerinin nedeni budur. İç yüzlerinin düzenin pisliklerinin açığa çıkması, halkın parlementonun bir aldatmaca, bir gevezelik yuvası olduğunu görmeye başlamalarıdır. Onlar halkı tek doğru yoldan çevirmek, düzeni aklamak için birbirleriyle dalaşıyor gözüküyorlar. Fakat halkın ezilmesi, aşağılanmasına, yasakların artmasına gelince hepsi birliktedir, kolkoladır.

Ya hergün alçalmaya, ezilmeye, kapitalistler ve patronların saltanatı sürsün diye ölmeye devam edeceğiz;

Ya da büyük burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarını yıkmak, emperyalistlerle bütün bağları koparmak için, iş, ekmek, toprak özgürlük için mücadeleye, gerektiğinde bu dava için can vererek mücadeleye devam edeceğiz. Ömür boyu aşağılanmaktansa, baskı ve acıyı kökten yıkmanın doğru yolunu seçeceğiz. Elbette ikinci yol. bu yol için;

İşçilerin, emekçilerin iş, ekmek, toprak, özgürlük için mücadelesi, işte tek doğru yol, gerçek yol budur. Bu yola kararlılıkla, cesaretle devam etmeliyiz.

Burjuva partilerin aldatmacalarına, seçimlere parlementoya hayır.

Hiçbir partiye oy verme.

Doğru yolda ilerlemek, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının egemenliğini, devletini yıkmak için, iş, ekmek, toprak ve özgürlük için örgütlen ve mücadele et.

Emperyalist tekeller yeni hesaplar peşinde

Türkiye emperyalist dünya sisteminin bir parçasıdır, yani ekonomik, siyasi, askeri, kültürel her alanda emperyalizme bağımlıdır. Bilindiği gibi yönetici sınıflar uzun zamandan bu yana içine düştükleri ve gün geçtikçe kötüleşen buhrandan kurtulmak için biryandan emekçi sınıfların sırtına daha çok basıyorlar, diğer yandan emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere kapıları daha çok açıyorlar. Şüphesiz ki bu meselenin bir yanıdır. Diğer yanı ise ABD emperyalizmi, sovyet-sosyal-emperyalizmi, batılı emperyalistler, Türkiyeyi daha çok soymak, daha fazla imtiyaz elde etmek ve daha tam, daha doğrudan kendi yanlarına çekebilmek için uğraşıyorlar. Son 1-2 yıl içinde ABD ve Batılı emperyalistler, rakip emperyalistlerin kendileri aleyhine gelişmesini önlemek, Türkiyedeki devrimci mücadelenin durdurulması için adımlar atıyorlar. IMF ve diğer uluslararası kuruluşlar ülkeyi mali olarak tam kontrolları altına aldılar. İstedikleri her ekonomik tedbiri gerçekleştirdiler. O kadar ki artık işçi ve memur ücretlerini tarım ürünlerini taban fiyatını, yatırımları, ekonomik planları bile onlar belirliyor. Hükümet, emperyalistlerin emirlerini şirin göstermek, sanki emekçi yığınların yararınaymış gibi sunmak için sürekli yalan söyleyen bir kukladan başka birşey değildir. ABD ve batılılar askeri alanda da istediklerini elde ettiler. Üsleri artık daha rahat kullanıyorlar. Askeri bağlarını güçlendiriyorlar. Hakim sınıflara siyasi baskıları artırmaları, orduyu emekçi sınıflara karşı harekete geçirmeleri, devrimci mücadeleyi daha cesaretli bastırmaları için teşvik ve yardım ediyorlar.

Geçenlerde, IMF, OECD ve diğer uluslararası tekellerin temsilcileri Türkiyenin en lüks otellerinde bir dizi önemli kararlar aldılar. ABD ve Batılılar daha çok taviz verilmesi, yabancı sermayenin girişi konusundaki engellerin tümüyle kaldırılması %100 yabancı sermayeli işletmelerin kurulması kolaylığının sağlanmasını istediler. AET'ye girilmesini, öğütlerine uyulmasını tavsiye ettiler. Hakim sınıfların siyasi baskılarını daha da artırmalarını istediler. İçinde yaşadığımız günler AET ile görüşmeler yeniden canlandırılıyor. Hükümet yabancı sermayeye istediği kolaylığı sağlayan yeni bir kanun çıkaracağını açıkladı. Yönetici sınıflar halka karşı ordusuyla, sıkıyönetim generalleriyle daha çok saldırıyor. Bu ülke üzerindeki emperyalist rekabetin pazarlığın gittikçe artmakta olduğunun kanıtıdır. İşçilere, tüm çalışanlara, aydınlara, demokratlara emperyalizme, sosyal-emperyalizme, hakim sınıflara karşı mücadelenin daha da geliştirilmesi, yaygınlaştırılması ve güçlendirilmesi gereğini hatırlatmaktadır.

İstanbul Tersane Fabrikası:

ORDU VE POLİSİN PATRONLARIN UŞAĞI OLDUĞUNU ÖĞRENDİK.

Bizler Meltem Tersane işyerinde çalışan 165 işçiyiz. Yıllardan beri satılmış sendika patronlarının etkisi altında ne yapacağımızı bilmeden kıvranıyorduk. Bazı arkadaşlar dönem dönem bu sendikayı başımızdan atalım, yerine DİSK'i getirelim diyorlar bazıları DİSK'inde hayatta gördüğümüz kadarıyla bundan farksız olduğunu söylüyorlardı ve sınıf bilincinden yoksunduk. Ve bu böyle devam ederken, Eylülün 9/9-1979 sabahı içimizdeki kin nefret artık çekilmez oldu. Bir arkadaşımız 10 günlük raporunu bitirip işbaşı yaptı. Fakat bu arkadaşımız, doktorlar iyi teşhis koyamadığı için hastalığı devam ediyordu. Tekrar hastahaneye gitti ve doktorlar 10 gün daha rapor verdi. Sanki raporla hastalık iyileşirmiş gibi. Oysa arkadaş her gün zayıflıyor ve ölüme terk ediliyordu. Bu da yetmiyormuş gibi rapor bitiminde arkadaşı namussuz işveren vekili müdür çağırıp senin işine son veriyorum demiş. Arkadaş geldi. Arkadaşlar beni işten attılar, sebep hasta oluşum dedi. Bir arkadaş çıktı ve; Arkadaşlar bugün buna yarın hepimize aynı şeyleri yapacaklar. Bunların gözü doymaz, biz çalıştığımız sürece bize ekmek veriyorlar, o da kıtkanaat ve hepbirlikte çalışmıyoruz dedi. Ve işde yılların kini, nefreti patladı. Kahrolsun patronlar diye haykırdık, herkes işi bırakdı. Bunun üzerine patron fabrikayı terk etti. 4 saat sonra satılmış sarı sendika ağaları Limandot İş (Türk-İş'e bağlı) geldi ve bize sizler doktora para verip rapor alıyorsunuz, ya çalışın yahut sizi işverenle baş başa bırakıyoruz deyip çekip gittiler. Arkasından, ordu, polis, Jandarma Fabrikayı sardılar, içeri girdiler ve bir Başçavuş bağırarak sizi hepinizi Selimiyeye tıkarım herkes çalışsın dedi. İlk defa böyle bir olayla karşılaşıyorduk ne yapacağımızı şaşırdık aramızdan bir arkadaş herkes işinin başına dönsün, çalışmasın deyince öyle yaptık. Patron ve yandaşları komutanlarla toplantı yapdı. Aramızda tek, tek dipçik ve joplarla 16 kardeşimizi daha aramızdan aldılar. Moralimiz son derece bozuldu ve ordu polis durmadan güçleniyordu herkesin başına bir asker bir polis dikiyorlardı, öyle ki 2 kişinin konuşması yasaklandı ve polis durmadan bizlere kadın erkek ilişkilerinden bahsedip bizi oyalamaya çalışıyordu. Bunun üzerine bazı arkadaşlarının gözlerinden yaşlar geliyordu. Bu korkudan değildi. Kin ve nefretin bir ölçüsüydü. Buda yetmiyor eve gidip gelişde servis arabasında Polis ve Jandarma da birlikte geliyorlardı, burda bir konuşturmayarak bizleri aldatma, sömürüye devam etmesi için yeni kurduğu HİSAR BANK. A.Ş. adına hepimize 500 tl. bin hesap açtığını söyledi herkesin bu bankaya para yatırmasını yüksek Faiz vereceğini söyleyip elimizdeki 5-10 kuruşu da almayı hedefliyordu.

Biz işçiler olarak bu kendiliğinden yaptığımız mücadeleden yıllardan beri Ordunun, Polisin Patronların birer uşağı olduğunu öğrendik ve ne Türk-İş'in ne kendine Devrimci diyen DİSK'in bizim sendikamız olmadığını ve kendi sınıf sendikamızı kurmadan gerçek haklarımızı alamıyacağımızı öğrendik.

Urfa Belediye İşçileri:

HAKLARIMIZI ALMANIN YOLU MÜCADELEYE ATILMAKTIR.

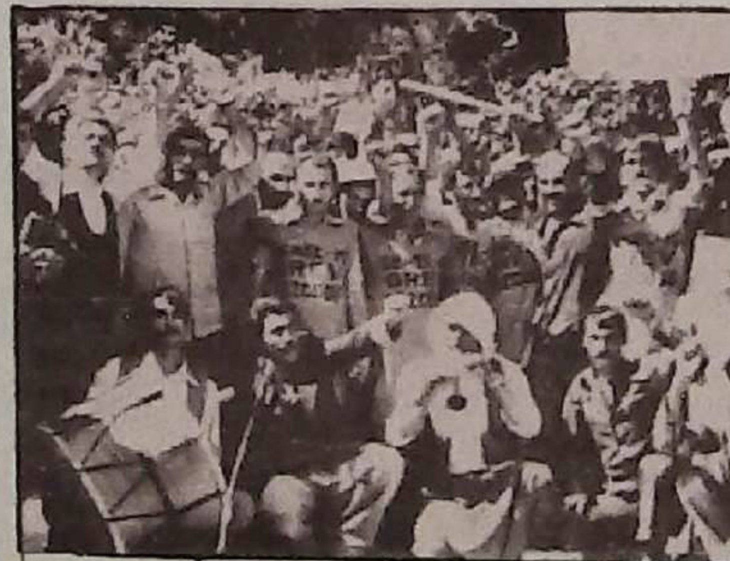
Belediyeye bağlı değişik iş alanlarında çalışan, Genel-İş'e üye 1200 işçi, 3 aylık maaş ve ikramiyelerin ödenmemesi ve bazı sosyal hakların alınması için 15 Ağustos günü greve başladı.

Reformcu, sendika yönetimi, şube seçimlerine 2 ay kadar kısa bir süre kaldığı için, işçilerin nezdinde sözümona puan toplamak için, mücadele ediyor görünebilmek için, greve taraftar, göründü.

Grevimizi Urfa halkı ve değişik alanlarda çalışan sınıf kardeşlerimiz destekledi. Bu arada sanayide çalışan devrimci işçiler, grevimizi destekleyen DSM imzalı pankartıyla slogan atarak grev alanına kadar geldiler ve mücadelemize omuz verdiler, grevimizi desteklediklerini belirten mesajlarını da grevci işçilere okuduk.

Grev boyunca sendika yönetimi işverenle uzlaşmaya çalıştı. Görüşmelere bizim de gitmemiz üzerine bizim yanımızda göstermelik tavır almak zorunda kaldı. Bir hafta sonra haklarımızı alarak grev sona erdi.

Bu bir haftalık kısa bir süre bile gösterdiki bütün sendika patronları gibi, reformist sendikacılar da işçi sınıfına önderlik edemez ve onun çıkarlarını savunamaz.

REVİZYONİST BARİKAT YIKILMALIDIR.

2.Yılında DGM direnişinin öğrettiği;

İki yıl önce 16 Eylül günü işçi sınıfı burjuvazinin politik haklarını ortadan kaldıran Devlet Güvenlik Mahkemeleri kurma girişimine büyük sanayi merkezlerinde kısmi bir grevle cevap verdi. DGM direnişi işçi sınıfının politik özgürlüğe duyduğu şiddetli ihtiyacı , burjuva sendikaların bütün grev kırıcı çabalarına rağmen ortaya koymaktaydı. Hakim sınıflar işçi sınıfının özgürlük ve sosyalizm yoluna DGM gibi engizisyon mahkemeleri dikerek bir çırpıda başarı kazanmayı umuyorlardı. DGM, büyük burjuvazi ve toprak sahiplerinin egemenliğinin kayıtsız şartsız sürmesinden başka her şeyin yasak olması demekti. DGM, başta işçi sınıfı ve bütün emekçilerin özgürlük mücadelesini, sendikal ve demokratik örgütlenmesini ezmenin yargıcıydı. İşçi sınıfı bütün halka sıkılan bu yumruğa en önde yürüyerek karşı koydu. Bu direniş örgütsüzdü, ve burjuva revizyonist sendika yöneticilerinin grev kırıcı bütün baltalamalarına rağmen, polis ve ordu ile elbirliği yaparak, ikiyüzlü tutum takınarak yaptıkları saldırıya rağmen, hakim sınıfları gerileten bir eylem oldu. Hakim sınıflar en kararlı ve uzlaşmaz düşmanı işçi sınıfını karşılarında buldular. DGM direnişi binbir ihanet ile yüzyüze olduğu halde, kendiliğinden harekete geçen işçi sınıfının, devrimci bir önderlikle yönetildiği örgütlü bir güçle harekete geçtiği zaman hakim sınıfların yasaklarını DGM'lerini çiğneyip geçmekle kalmayacağını kapitalizmi ayaklar altına alabilecek güçte olduğunu gösterdi.

Profilo işçileri DGM direnişinin gözüpek ve korkusuz bir mücadele örneğini verdi. Polisin fabrikayı kuşatmasına iki gün geceli gündüzlü taşla, sopayla karşı koyarak direndi. Profilo işçilerinin mücadele sloganı;"ölmek var dönmek yok"tu. Bir Profilo işçisi polis kurşunuyla öldürüldü. Profilo işçisinin korkusuz eylemi, işçi sınıfının özgürlüğe duyduğu karşı konulmaz isteğin ve hakim sınıflara muazzam kinin dile gelişiydi.

Yasaklar çiğnenecek, kayıplar verilecek ve her ileri adım böyle atılacaktır.

Polise karşı kararlılıkla direnen Profilo, ordu birliklerinin direnişi kırmak için verdiği "söze" , aldatmacaya inandı. Mücadele Profilo işçisine ordu konusunda burjuva hayaller beslemenin ne kadar yanlış olduğunu öğretti.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın politik özgürlüğe, örgütlenmeye, sosyalizmi savunan gazetesini hiçbir kısıtlama olmaksızın yaygınlaştırma , mücadelenin önüne konan yasak ve sınırlamaları kaldırmaya...şiddetle ihtiyacı vardır. Ve bu istek son derece köklü, derindir. Profilo direnişi politik özgürlüğü elde etmek için korkusuz ve gözüpek mücadelelerin doğru yolunu gösteriyor.

16 Eylül, işçi sınıfının burjuva revizyonist sendika patronlarına ezici darbeler indirmeden işçi mücadelesini geliştirmenin, ileri bir adımı atmanın olanaksız olduğunu açık seçik ortaya koydu. 16 Eylül'de işçi sınıfı DİSK'in burjuva revizyonist yöneticilerinin ağır bir darbesini, ihanetini yaşadı.

DİSK yöneticileri DGM ' leri engellemek üzere genel greve gidilmesine taraftar gözükürken, işçi sınıfını gelecek saldırılara, tamamen savunmasız bırakacak, işin içinden sıyrılmayı sağlayacak şekilde hareket ettiler. Şimdi şanlı Profilo direnişi gibi sözleri bol bol söylemekten çekinmeyen DİSK yöneticileri , Profilo işçileri polis kordonu altında iken işçilerin bir kısmını eve göndererek işçileri mücadeleden, çatışmadan vaz geçirmeye ikna edebilmek için dil döküyordu. Direniş başlamadan DGM'lere karşı koymak için nutuklar atanlar işçiler şarteli indirdiğinde , çatışma başladığında direnmeyi baltalayacak her işi yapmakta kusur etmiyordu!

Profilo işçileri bu maskaraları yuhladı ve arasından kovdu.

DGM direnişi sonrasında burjuvazi kendi egemenliğine meydan okuyan işçi sınıfını cezalandırmak için kolları sıvadı. Özellikle direnişe önderlik eden işçiler topluca fabrikalardan atıldı. Kapitalistler yüzlerce işçiyi kara listeye alarak,ve attıkları işçileri işe almamak üzere aralarında anlaşarak DGM direnişinin acısını çıkarmaya çalıştı.

DİSK patronları parmaklarını bile oynatmadılar. Atılan işçiler önce oyalanıp , sonra resmen çıkışlarını almaları için zorlandı.Yüzlerce önder işçi, revizyonist patronların ihaneti sonucu sokakta kaldı. Burjuvazi ve sendika patronları işçi sınıfına mücadele etmenin, yasakları çiğnemenin bedelini onları açlığa mahkum ederek ödetmek istiyordu. Bu durum sınıf bilincine kavuşmamış pek çok işçiyi derinden etkiledi, sendika patronlarının ihaneti ve baskıların sonucu yer yer mücadeleye inançsızlık doğdu.

DİSK'in patronlarının bir maskaralığı da işçileri otobüslere doldurup,"gösteri" düzenlemeleriydi. Öyle bir gösteri ki , DGM'nin koyduğu yasaklar gibi yasaklarla sakatlanmıştı. İşçiler otobüse binecek, fakat bağırmak, sokakları doldurup yürüyüş yapmak yasak olacaktı. Onlar böyle bir maskaralığı DGM' ye mücadele olarak tezgâhlama fırsatı buldular. İşçilerin elini kolunu bağlamak için her kılığa girip , her yolu denediler.

Bu adamlar işçilerin sesini mümkün olduğu kadar kısmak, adımlarını yavaşlatmak için, işçilerin dev gücünü ezmek için şaşılası bir çaba içindeydiler.

İşçiler DİSK'in elinde burjuvaziye haksızlığını kibarca hatırlatan bir dilenci kılığına büründürülmek istendi.

Bütün zararlarına rağmen DİSK yöneticilerinin grev kırıcılığı, işçilerin geniş kesimine sendika patronlarının altedilmesi, ezilmesi gerektiğini öğreten bir deney oldu.

DGM direnişinden iki yıl sonra işçi sınıfının özgürlük ve sosyalizm mücadelesi güçlendi. İşçi sınıfı geçmiş mücadelelerden doğru sonuçlar çıkardığı ve bunun bilinçli adımlarla birleştirdiği zaman önündeki engelleri hızla temizleyecektir.

KAPİTALİZM YIKILMADIKÇA İŞ CİNAYETLERİ SON BULMAZ

Daha Amasya'da Çeltek ocağından 16 işçinin cesetleri çıkarılmadan, Soma'da Ege linyit işletmelerinde 6 işçi karbonmonoksit gazından zehirlenerek öldü.Nedeni ise her zaman olduğu gibi işverenin kasıtlı ihmali. Ocakta,elektrik sisteminde meydana gelen arıza, bozuk jeneratörün devreye girmemeşi dolayısıyla havalandırma tertibatının çalışmaması,sonuç : 6 işçi öldü. Üç işçi ise komada.

Bunlar sadece burjuva basına yansıyan binlerce kazadan sadece bir-iki tanesi. Oysa, son derece sulandırılmış burjuva istatistiklerinin bile saklayamadığı gerçek ise korkunç boyutlardadır.Türkiye, İLO'nun (Uluslararası Çalışma Örgütü) raporuna göre kömür madenlerinde meydana gelen kazalar bakımından, dünyada birinci gelmektedir. Yine SSK rakamlarına göre her işgününde meydana gelen 743 işkazasında, 14 işçi sakatlanmakta ve 5 işçide ölmektedir. Son beş yıldır meydana gelen 943.739 kazada 13.463 işçi sakatlanmış 5235 işçi ölmüştür. (Bu sayılar sadece sigortalı işçileri kapsamaktadır. Oysa SSK kapsamındaki işçilerin çalışan nüfusun onda biri olduğu düşünülürse bu sayının gerçekte kat be kat fazla olduğu ortaya çıkar.)

Kapitalistler, işyerlerinde en küçük emniyet önlemi bile almak istemezler. Çünkü bu önlemler için yapacakları masraf onların kârlarının azalması demek olan gereksiz harcamalardır. İşçilerin işkazalarında ölmesi ve sakatlanması onların kârlarını etkilemez , çünkü işsizler ordusundan onların yerini alacak milyonlarcası vardır.

Kapitalistler, her işkazasından sonra neden olarak işçilerin dikkatsizliğini, cahilliğini göstererek işledikleri cinayetlerin sorumluluğunu işçilere yüklemeye çalışırlar. Oysa, işçileri dikkatsizliğe iten ve eğitimsiz bırakan nedir? Bunun bir tek cevabı vardır. O da kapitalistlerin doymak bilmeyen kâr hırsıdır. Bunun için işçileri mümkün olduğu kadar düşük ücretlerle çalıştırmak isterler.Bu nedenle çeşitli yollara başvururlar. Bunlardan bir tanesi eğitimsiz, acemi işçi çalıştırmaktır. Çünkü vasifsız işçiler kalifiye işçiden daha düşük ücretlerle çalışırlar.

İşçiyi daha fazla sömürebilmenin bir yolu da onun fizik gücünün üstünde çalışmaya zorlamaktır. Aldığı düşük ücretlerle yaşamını sürdürmesi olanaksız hale gelen işçi biraz fazla ücret alabilmek için verdiği prim mesai gibi uygulamalarla daha fazla ve daha hızlı çalışmak zorunda bırakılır. İşte bu yıpratıcı çalışma şartları, çok kötü olan yaşama koşullarıyla birleşince işçinin aşırı yorgunluk nedeniyle dikkatinin dağılmasına neden olur. Zaten hiçbir emniyet önleminin alınmadığı işyerlerinde bu zor şartlar altında çalışan işçinin işkazası sonucunda ölmesi veya sakatlanması tesadüfi, beklenemez bir olay değil, bilerek işlenen cinayetlerdir.

Görüldüğü gibi işkazaları kapitalizmin tabiatından doğmaktadır. Ve bunların son bulması ancak kapitalizmin yıkılması- sosyalizmle mümkündür.

Çünkü sosyalizmde kâr amacı güdülmediği, toplumun refahı ve ihtiyaçları için üretim yapıldığından işçi sağlığı başta gelen görevlerdendir. En güvenlikli çalışma koşulları sağlanır.

İşçi sınıfı sosyalizmde ezilen eğitimsiz bırakılan değil, eğiten ve eğitim görmüş bir sınıftır. Sosyalizmde yeteneklerin özgürce gelişmesi için tüm olanaklar sağlanır.

Sömürü ortadan kaldırıldığından ve insanların geleceği güvence altına alındığından aşırı çalışmaya yer yoktur.

Kapitalizmde bin bir zorluk ve sorun altında çalışan işçiler için yaşamından çalınmış saatler olarak görülen iş saatleri sosyalizmde yaşamın vazgeçilmez bir parçasıdır. Çünkü yönetici sınıf olarak emeğinin ürünlerini toplumun yararına kullanan işçi sınıfı üretimde istekli ve dikkatlidir.

Ancak, iş güvenliğinin tam olarak sosyalizmde sağlanması işçi sınıfının kapitalizm şartlarında mümkün olan kısmî düzeltmeler için mücadele etmemesi anlamına gelmemelidir.

Hayat şartlarının iyileştirilmesi için mücadelenin, ekonomik mücadelenin bir parçası da çalışma güvenliğidir.

İşçi sınıfı iş güvenliği sağlanması için verdiği mücadelede elde ettiği kazançları kapitalizmi yıkmak için kullanılmalıdır.

BURJUVAZİNİN İŞÇİ SINIFI ÜZERİNDEKİ TAHAKKÜM ARACI: TÜRK-İŞ

Burjuvazinin her zaman uyguladığı değişmez sinsi bir politikası vardır. İşçi sınıfının mücadelesini önlemeye gücü yetmediği, işçi hareketi egemenliğini tehdit ettiği zaman, öne sürülen talepleri çaresiz kabul eder. Kazanılan talepleri kabuletmiş görünürken onları mümkün olduğu, yapabildiği kadar kısıtlamaya, kendisi için zararsız hale dönüştürmeye çalışır. Sendika hakkı da öyle oldu. Ülkemiz de sendika kurma hakkının elde edilmesi uğruna işçi sınıfı ile burjuvazi arasında şimdi isimleri unutulmuş pek çok işçinin can verdiği çok çetin bir mücadele geçti. İşçi sınıfı bu kavgada üstün geldi ve sendika kurma hakkını burjuvaziye zorla kabul ettirdi.

Çeşitli sanayi merkezlerinde hızla sendikalar kuruldu. Burjuvazi boyun eğmiş görünürken süratle harekete geçti. Amerikan tekelci burjuvazisinin işçi hareketini denetim altına alma tecrübelerini, kapitalizmin çıkarlarını koruyan sınıf işbirlikçisi sendikacılığın gereklerini öğrenmek üzere ABD'de "eğitilen" sendikacılar Türkiye'de yeni yeni kurulan sendikaları denetim altına alarak Türk-İş konfederasyonu içinde birleştirdiler.

Sadece adı işçi sendikası olan Türk-İş kapitalizmin çıkarlarını en iyi bir şekilde savunarak, işçi sınıfını ekonomik, siyasi ve ideolojik olarak burjuvaziye bağlama görevini kusursuz yerine getirdi. Bu bakımdan Türk-İş her zaman hakim sınıflardan en yüksek notu almıştır. Bütün burjuva sendikalar gibi düzenin ekonomik ve siyasi kurumlarının tamamlayıcı bir parçası, proletaryayı köleleştiren çarkın bir dişlisidir. Burjuva, revizyonist sendikaların kapitalist toplumlarda üslendiği rol budur. Ancak Türk-İş burjuva sendikacılığının en açık, en kaba ve maskesiz olanıdır.

Türk-iş işçi sınıfının ekonomik köleleştirilmesinin aracı

Burjuvazi işçi sınıfının sendika kurma hakkını yok etmek için vahşi bir saldırıyı sürdürürken, Türkiye'de çıkarları birbirine zıt sınıflar yoktur diyordu. Daha sonra bu yalanı "yeni şartlarda sınıflar barış ve işbirliği içinde yaşamalıdır" şeklinde değiştirdi. Türk-İş'in sendikacılığı işte bu temel üzerinde oturmaktadır.

İşçi sınıfının sermaye tarafından köleleştirilmesi, bütün ürünlerin, fabrikaların, makinaların, tüm değerlerin yaratıcısı olduğu halde sadece yaşamını sürdürebilecek bir ücret karşılığındaçalışma. İşte proletaryanın kapitalistlerle işbirliği budur. Ve bu sömürünün sürüp gitmesi için Türk-İş işçi sınıfının sermaye tarafından köleleştirilmesinin aracılığını yapmaktadır.

İlk başlarda, Türk-İş işçi sınıfı ile kapitalistler arasındaki "işbirliği"nin yani sömürünün sürmesi için, ücretlerinin ödenmesinin isteyerek polis ve jandarma kordonu altında direniş yapan Kozlu'nun 5 bin kömür işçisine, "işbaşına dönün" emrini veriyordu. Bugün aynı işbirliğini kapitalistlerin kârlarının azalmaması, işçilerin sefil bir ücret karşılığında çalışmaya devam etmesini hükümetle birlikte kararlaştırılan Toplumsal Anlaşma ile uyguluyor. Görülüyor ki Türk-İş kapitalistlerin çıkarları uğruna hiçbir fedakârlıktan kaçınmıyor. Türk-İş'e bağlı DDYF-İş patronlarının demiryolu işçilerinin grevinin zamanında ertelenmesi için bakanları, devlet yetkililerini uyardıklarını görebilirsiniz.

Hakim sınıfların işçilerle ilgili aldığı her karar Türk-İş patronları ile birlikte tesbit edilir. Ücretlerin dondurulması, en sefil bir ücretin ne kadar olacağının saptanması gibi ekonomik kararlarda Türk-İş Çalışma Bakanlığının bir parçası olarak içiçe iş görür. Alınan her karar Türk-İş'in onayı ile uygulanır. İşçilere verilecek en sefil ücreti tespit etmek amacı ile Türk-İş Asgari Ücret Komisyonunda devlet yetkilileriile birlikte çalışır. Türk-İş olmadan burjuvazi işçi sınıfınınekonomik köleleştirilmesini böyle rahat sürdüremez, işçi sınıfı bu kadar ucuza mal olamazdı.

Devlet hakim sınıfların işçi sınıfı ve bütün emekçiler üzerindeki baskı ve hakimiyetini zor yoluyla sürdürmenin bir aracıdır. Devletin yasa-

Hakim sınıfların siyasi baskı ve şiddet aracı, devletin resmi politikasının uygulayıcısı

larla belirlenmiş olan resmi politikası emeğin sermaye tarafından köleleştirilmesine dayanır. Türk-İş' in amaç ve tüzüğünde belirtilen resmi politikası da aynen budur. Fakat bu politika, söylene söylene bayatlamış, adi bir martavalla "partilerüstü politika" adı verilerek uygulanır. Türk-İş'in kitabında öyle bir politika icad edilmiştir ki bu ne bir sınıfın menfaatini güder, ne de bir partinin görüşlerini benimser. Yani yeryüzünde olmayan, henüz insanlığın görmeye fırsat bulamadığı ne idüğü belirsiz bir politika.

Tabii Türk-İş'in "partilerüstü politika" izlediği, rezil bir yalandan başka birşey değildir. Gerici, faşist partiler, AP, MHP ve 12 Mart'ın faşist generalleri ile siyasi ilişkileri her zaman devam ettirmişlerdir.

Türk-İş bir bakıma "partilerüstü" dür. Hangi parti hükümet kurarsa kursun o parti ayrımı yapmaz. Esasta devletin resmi politikasını izler. Hakim sınıfların işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini ezmek burjuva-feodal düzeni ayakta tutmak için uyguladığı baskı ve zulmün dobra savunucusudur. İşçi sınıfının, emekçilerin gençliğin gelişen mücadelesini ezmek, siyasi, ekonomik hakları gaspetmek için CHP hükümeti sıkıyönetim ilan ettiği zaman Türk-İş patronları hararetle el çırptılar. İşçi sınıfına sıkıyönetimin emirlerine uyulması için emir yağdırdılar. Özgürlük ve sosyalizm mücadelesi yönetici sınıfları kıskaca aldığında, Evren paşalar kamçıyı daha çok sallayacağız tehdidi savurduğunda, devletin sadık uşakları "devletin zedelenen otoritesinin yeniden tesis edilmesine şiddetle ihtiyaç duyulduğunu tekrarladı, Evren paşaların fütursuz tehdidini onayladı.

Kısacası Türk-İş işçi sınıfı içinde hakim sınıfların çıkarlarını kusursuz savunucusu, uygulayıcısıdır.

Bu bayat, kokuşmuş "partilerüstü politika" bugünlerde şurasından burasından tırtıklanmaya başlandı. Türk-İş patronları defalarca bu politikanın iflasını kendi ağızlarından kanıtladılar ki, şimdi "çalışanların partisi kurulmalı" gibi sözlerle vaziyeti idareye bakıyorlar. Peki, ipliği pazara çıkmış birkaç sendika patronu böyle bir işe girişirsebunu burjuvazinin meşin suratlı olduğuna mı yoralım!

Türk-İş sosyalizmin azılı bir düşmanıdır. İşçi sınıfının sosyalizmi öğrenmemesisosyalist fikirlere temas etmemesi onun baş görevidir. Bunun yanısıra Türk-İş bağımsızlığın özgürlüğün düşmanıdır.

Türk-İş'in kötü bir ünü vardır: Amerikancı sarı Türk-İş olarak üne kavuşmuştur. Ama o bunu hakkıyla kazandı. Emperyalizme bağımlılığın söz götürmez savunuculuğunu yaptı. Bu konuda fazla birşey söylemeye dahi gerek yok. Amerikancılık Türk-İş'in suratına yapışmış kalmıştır.

Türk-İş ülkelerindeki tekelci burjuvazinin çıkarları için çalışan burjuva sendikalarla elbirliği ile çalışır. Almanya'da DGB, ABD'de ALF-CIO, ve uluslararası ICFTU yani dünya tekelci burjuvazisinin uzantısı "sendikalar" la uluslararası işçi hareketine karşı da savaşır.

Birde şu dilinden düşürmediği "milli çıkarlar" "milli birlik" denilen şeyin içyüzüne bakalım; buda ülkenin emperyalizme bağımlılığının emperyalist tekellerin IMF'nin emirlerinin koşulsuz hizmetkarlığıdır. Aynı zamanda o, dünya tekelci burjuvazisinin vahşi çıkarlarının, dünya proletaryasına karşı destekçisidir.

Türk-İş emperyalizme bağımlılığın koyu bir savunucusu olarak, bağımsızlığın ve ulusal çıkarların da düşmanıdır.

Türk-İş patronları ülkemizdeki işçi aristokrasisisinin bir kesimini oluşturuyor. İşçi aristokrasisi, işçi sınıfından tamamen kopmuş, yüksek maddi gelirler, ayrıcalıklar, toplumdaki ilişkileri, konumları ile bir burjuva tabakadır. İşçi sınıfı içinde burjuvazinin hakimiyetini sağlamak için beslenir ve korunurlar.

İşçi sınıfı ile alakası olmayan isçi aristokrasisi

İşçi aristokrasisisini oluşturan sendika patronları, geçmişte kendilerinin birçoğu işçilikten gelmiş, burjuvazi tarafından "dünya nimetleri" karşılığında satın alınmıştır. Türk-İş patronları bu nedenle "bir zamanlar şu fabrika da işçilik yaptım" diyerek geçmişleriyle övünürler; kasket aynı kasket ama içindeki değişmiştir. Eğer işçi aristokrasisinin yardımı olmasaydı burjuvazi işçi sınıfı üzerinde hakimiyet kuramazdı.

Türk-İş işçi sınıfı üzerinde burjuvazinin sınıf egemenliğinin, baskı ve tahakkümünün dolaysız bir aracıdır. Burjuva sendikacılığının bu dobra, maskesiz olanı, Türk-İş' in egemenliğinin yıkılması, işçi sınıfı başına musallat olan bu belanın hakkından gelinmesi, örgütlü siyasi kurumları, devleti, mali gücü vb. ile burjuvazinin sınıf hakimiyetine karşı mücadele demektir. Türk-İş gücünü tamamen hakim sınıflardan almaktadır. Dolayısıyla Türk-İş' in yıkılması, dağıtılması mücadelesi işçi sınıfının emperyalizme, hakim sınıflara, kapitalistlere karşı yürüttüğü özgürlük ve sosyalizm mücadelesinin kopmaz, ayrılmaz bir parçasıdır.

İZMİR: BİSAN; DİRENİŞİ KIRMAK İÇİN TÜRK METAL-İŞ VE İŞVEREN POLİS ÇAĞIRDI.

Bizim işyerimiz olan Bisan Bisiklet sanayiinde sarı bir sendika olan Türk Metal-İş sendikası hakim. Bu sendikanın gerçek yüzü şimdiye kadar meydana çıkmamıştı. Bisan işçileri bilinçsiz idiler. Sendikanın işverenle imzaladığı son 32 aylık toplusözleşme ile gerçek yüzünü görmeye başlamışlardır.

İşyerinde 65 çırak 180 lira haftalıkla, sigortasız ve en ağır işlerde çalıştırılmaktadır. İşveren çırakların bazılarına sigorta hakkı tanımıştır. Bunlara diğerlerine nazaran biraz fazla ücret vermekte diğerleri ise az ücret ve sigortasız çalışmaktadır. Çıraklar aralarındaki bu farkı gözetmeksizin topluca 19.9.979 tarihi sabahından itibaren işyerine girmeyerek direnişe geçmişlerdir. Çırakların istekleri arasında şunlar vardır. %50 ücret zammı, sigorta hakkı iş ve can güvenliği, günde iki saat eğitim. Çırakların bu haklı isteklerini işveren kabul etmemiştir. İşçiler çırakları sonuna kadar destekleme kararı almışlar, direnişi desteklemek amacıyla yemeklere girmemişlerdir. Sendikadan destek istendiğinde sendika bu direnişi desteklemememelerini öğütlemiştir. İşçiler sendikanın bu tutumuna karşılık çıkarları yine destekleyeceklerini bildirmişlerdir. Bunun üzerine işveren 8 arkadaşımızı işten atmıştır. İşçiler sendikaya giderek işçilerin geri alınmasını istemiştir. Fakat sendikanın cevabı buna karşı bir şey yapamayız olmuştur. Bunun üzerine işçiler toplantı yaparak sendika temsilcilerini istifaya zorlamışlardır. Bundan telaşa kapılan işveren ve sendika yetkilileri polisten yardım isteyerek çıkarları dağıtmasını istemişlerdir. Polisler patronların bu isteklerini hemen yerine getirmiştir. Buna karşılık çıraklar yine direnişe devam etmişlerdir. Çırakları Tariş ve Dewilux boya sanayicinin işçileri çırakları desteklemişlerdir. Öğlenleri çıraklara yemek vermişlerdir. Maddi yardım yapmışlardır. İşçilerin bu kararlı tutumlarından ürken ve telaşa kapılan işverenler Bornova kaymakamını, jandarma komutanını ve toplum polisi amirini toplantıya çağırarak bu düzeni nasıl koruyacaklarını, işçileri nasıl baskı altında tutacaklarını kararlaştırmışlardır. İşçiler artık bu düzenden vebu sendikalardan işçi sınıfına bir fayda gelmiyeceğini yavaş yavaş kavramaya başlamışlardır.

DEVRİMCİ BİR İŞÇİ

Türk-İş ve DGB 'nin ortak problemi

Geçtiğimiz günlerde Türk-İş ile Alman Sendikaları Konfederasyonu (DGB) yetkilileri Antalya'da biraraya geldiler. Bu görüşmede Almanya'da çalışan Türkiye'li işçilerin çalışma ve yaşama koşullarının düzeltilmesi ile ilgili sorunların ele alınacağı açıklandı. Gene bu günlerde Alman Sendikaları Federasyonu'nun (DGB) Almanya'da çalışan Türkiye'li işçiler adına toplu sözleşmelere oturacağı açıklandı. Türk-İş ile DGB nin görüşmesi bu sorunlarla ilgilidir.

Bugün Almanya'da çalışan Türkiye'li işçiler hangi sorunlarla yüzyüzedir? Bilindiği gibi Türkiye'de işsizliğin milyonlara ulaşması karşısında yarım milyonu aşkın işçi Almanya'da çalışmaktadır. Türkiye'li işçiler Alman tekelci burjuvazisi tarafından sınırdışı edilmek, çalışma iznini iptal etmek gibi tehditlerle son derece güç koşullarda düşük ücretle ve siyasi haklardan yoksun olarak çalışmaktadırlar.

Alman ekonomisi bugün derin bir buhranla sarsılıyor. İşsizlik ezici ağırlığıyla büyümekte, işyerleri kapatılmakta, işçiler kitle halinde işten çıkarılmaktadır. Fiyat artışları ücretleri çok düşük hale getirdi. İşte çok övülen Alman kapitalist ekonomisi de ölümcül hastalıklarla malüldür. Bu durumda buhran bedelini işçi sınıfına ödetmek için çalışan tekelci burjuvazi için Türkiye'li işçiler ucuz işgücü, tatlı kâr kaynağıdır. Bu nedenle tekelci burjuvazi tarafından yabancı işçiler Alman proletaryasına karşı bir tehdit aracı, mücadeleyi ezme aracı olarak kullanılmak isteniyor.

Fakat Türkiye'li işçiler Alman işçileri ile birlikte tekelci burjuvaziye karşı mücadele ediyor, aralarındaki dayanışma gelişiyor.

Alman tekelci burjuvazisi Türkiye'li işçilere birtakım haklar verecekmiş gibi görünerek işçileri oyalamaya, Alman ve Türkiye'li işçilerin dayanışma ve mücadelesini baltalamaya çalışıyor. Tekelci burjuvazinin işçilere hazırladığı bu planları uygulamak görevi ise DGB burjuva sendika patronlarına düşmektedir. İşte DGB ile Türk-İş'i biraraya getiren sorun budur; Alman tekelci burjuvazisinin çıkarlarını korumak görevi. Türkiyeli işçiler "problemlerine çözüm getirmek adı altında yapılan, tekeci burjuvazinin işçi sınıfına hazırladığı tuzakları hayata geçirme planıdır.

DGB de Türk-İş gibi aynı soydan bir burjuva sendikasıdır. Alman tekelci burjuvazisinin doğrudan bir uzantısıdır. Onlar kapitalist devletle iç içedir. İşçi sınıfının mücadelesini bastırma ve daha fazla sömürülme planları kapitalistlerden, hükümet temsilcileri ve DGB'' den oluşan bir üçlü komite ile saptanır. DGB patronları öyle açık işçi düşmanıdırlar ki; "ücret artışları dengeyi bozmamalı", "ekonomik olarak kaçınılmazsa, işten çıkarmalara kesinlikle karşı çıkılmamalı" demekte grevleri "vahşi" ve kanunsuz ilan ederek düşman yüzlerini saklamaya bile gerek duymuyorlar. DGB yöneticileri 100 bine yakın işçinin sömürüldüğü en büyük kapitalist şirketlerden birine kumanda ediyorlar. Yani DGB yöneticilerinin kendileri kapitalisttir. Ve bu şirketler sendika üyelerinin aidatları ile kurulmuştur.

İşte böylesine maskesiz işçi düşmanı DGB patronları kendileriyle aynı soydan Türk-İş patronları ile Alman tekelci burjuvazisinin çıkarlarını yerine getirmek amacıyla biraraya gelmişlerdir. Onların ne Türkiye ne de Alman işçi sınıfının çıkarlarıyla hiç bir ilgileri yoktur. Bu yüzkarası burjuva sendikaların tuzakları gelişmekte olan Alman ve Türkiye'li işçilerin mücadelesi ve dayanışması ile açığa çıkmaktadır. Ve hazırlanan yeni aldatmacaları yıkacaktır.

KAPİTALİZMİN TÜM PİSLİKLERİNİ TAŞIYAN ÜLKE: SSCB

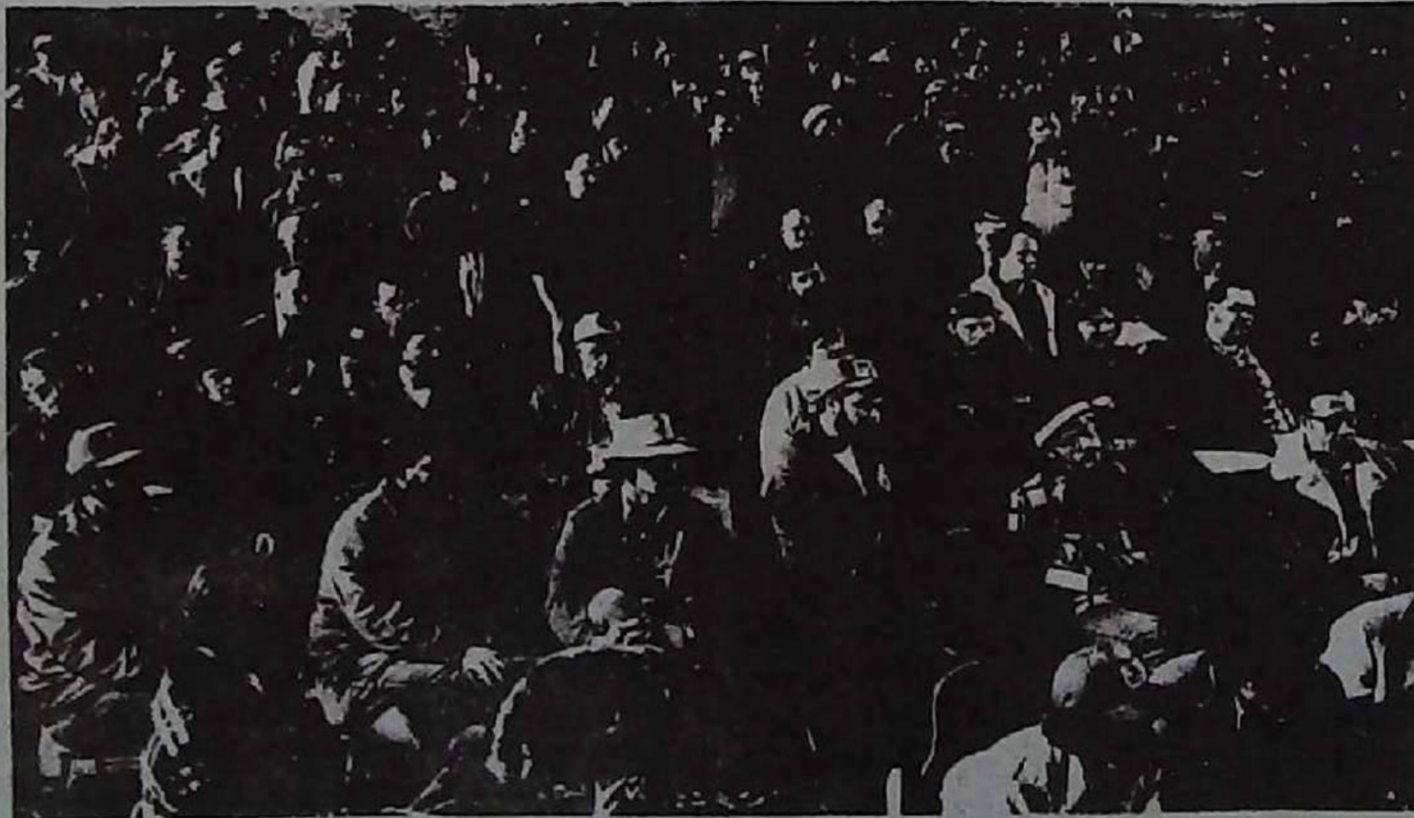
Kapitalist sistemin içine düştüğü buhranın etkileri SSCB'de kendini göstermektedir. Enflasyon hızının %10'nu bulduğu SSCB de üretim hızı sürekli düşmektedir. ABD ve Batılı emperyalistlere kapılarını ardına kadar açan Sovyet revizyonistlerinin dış ticaret açıkları sürekli artmaktadır. ABD ve Batılı emperyalistlere olan borçları 16 milyar doları geçmiştir. Kapitalist ekonominin tüm pisliklerinin görüldüğü SSCB de işsiz sayısı milyonlarla ifade edilmektedir. SSCB'de üretimin toplumun çıkarlarına göre değil kâr amacına göre yapılması sonucu, sermaye en kârlı olan alanlara yatırılması sonucu, zorunlu tüketim maddeleri üretiminde düşüş kaydedilmiştir. Kapitalist dünyayı saran enerji buhranı SSCB'de de kendini göstermiş ve petrol ürünlerine büyük oranlarda zam yapılmıştır. Tüm burjuva alışkanlıklarının körüklendiği SSCB'de ahlâki çürüme alabildiğince yayılmaktadır.

YUNANİSTAN: İŞÇİ SINIFI ÜCRETLERİN DONDURULMASI GİRİŞİMİNİ PROTESTO ETTİ

Yunanistan'da hayat şartları gittikçe kötüleşiyor. Tüm kapitalist dünyayı saran buhran Yunanistan'ı da yakından etkilemiştir. Yunanistan hükümeti, buhran sonucu içine düştükleri çıkmazdan kurtulabilmenin çaresini, işçi sınıfı ve halka daha fazla sömürü daha fazla baskı demek olan tedbirlerde arıyor. Enflasyon hızının %30'u bulduğu ve bunun sonucu da zamların birbirini kovaladığı şartlarda Yunanistan hükümetinin işçi ücretlerini dondurma politikası kardeş Yunan işçileri tarafından, büyük protestolarla, gösterilerle karşılandı. Yer yer polisle çatışmaya varan gösteriler, grevler, direnişler Yunanistan hükümetinin bu işçi düşmanı politikasına gereken cevabı verdi.

İNGİLTERE' DE İŞÇİ SINIFI, BUHRANIN FATURASINI REDDEDİYOR

İngiltere, son aylarda büyük işçi grevlerine sahne oluyor. İşçi sınıfı İngiltere'yi sarsan grevler ve direnişlerle buhranın faturasını ödemeyi reddediyor. Kapitalistleri zor durumda bırakan bu grevler ülke ekonomisini altüst ediyor. Geçtiğimiz aylarda Thatcher hükümetinin işçi sınıfına azgınca saldırması ve buhranın yükünü işçi sınıfına yüklemeye çalışmasına karşı yaklaşık 2 milyon işçinin katıldığı 24 saatlik genel grev ülke ekonomisini felce uğrattı. İşçi ücretlerinin yükseltilmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi talepleriyle yapılan bu genel grevde üretimi durduran fabrikalar arasında İngiliz Uçak Konsorsiyumunun 25 fabrikası ve Conventry Rolls-Royce otomobil fabrikası da bulunmaktadır.

ABD İŞÇİ SINIFI, TEKELLERİN SÖMÜRÜSÜNÜ REDDEDİYOR

ABD'de işçi sınıfı, yaşam koşullarının düzeltilmesi, ücretlerinin yükseltilmesi ve işten atılmalara karşı ABD ekonomisini sarsan grevlere gidiyor. Uluslararası tekellerin özellikle dev otomobil tekellerinin buhran sonucunda üretimlerini düşürmesi, işçileri sokağa atma hazırlıkları nedeniyle, binlerce işçinin protesto gösterileri ile karşılaşıyor. Geçtiğimiz aylarda çeşitli otomobil tekellerinin 4600 işçiyi işten çıkaracağını söylemesi üzerine New jersey ve Detroit'te binlerce işçi güçlü protesto gösterileriyle işsizliği ve işten atılmaları lanetledi. Ohio eyaletinde Good-year lastik fab. işçileri Ağustos ayında hayat şartlarının düzeltilmesi, ücretlerinin yükseltilmesi için greve gittiler.

Düzeltme

1. sayımızda bir dizgi hatası önemli bir yanlışlığa yol açmaktadır.

2. sayfa, son sütun, 2. paragraftaki "ülkemizde, emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin egemenliği sosyalizmin önündeki kaldırılması gereken tek engeldir" cümlesindeki, 'tek" kelimesi "ilk" olacaktır. Düzeltiriz.

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ. 15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE, SAHİBİ:AZİZ ÇAPACI, SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ:MEHMET ALİ YANMAZ, YÖNETİM YERİ: KEMERALTI, HACILAR İŞ HANI KAT: 2/212, ÖDEME ADRESİ: DSM GAZETESİ, ZİRAAT BANKASI İZMİR MERKEZ ŞUBESİ HESAP NO: 392 İZMİR, HABERLEŞME ADRESİ: P.K.28 İKİÇEŞMELİK-İZMİR, ABONE ŞARTLARI: 6 AYLIK: 120 TL. YILLIK: 240 TL. YURTDIŞI İKİ KATIDIR, BASILDIĞI YER: S.S. TÜKEL GAZETE VE MATBAACILIK İZMİR, BASKI TARİHİ: 12 Ekim 1979

BURJUVA SENDİKALARIN GREVLERİ KIRMA VE YOZLAŞTIRMA YÖNTEMLERİ

Burjuva sendikaların grev kırma ve yozlaştırma yöntemlerini etkisiz hale getirmek için önce onların sınıf mücadelesini nasıl anladıklarını ele almak gerekir.

Grev, işçilerin kapitalistlere karşı yürüttüğü mücadele biçimlerinden biridir. İşçileri ücretli köle yapan kapitalizm yıkılana kadar, işçilerin sermayeye, birleşerek topluca karşı koyması, grevler de olacaktır. İşçilerin, kapitalistlere karşı silahı birliği, mücadelesidir. Burjuva, revizyonist sendikaların bütün işi işçiler içinde mücadele, birlik dayanışma bilincini yok etmek eğer işçiler ayağa kalkarsa patronların dize geleceği gerçeğini küllendirmek olmuştur. Sendika patronlarının gözünde grev, işçilerle kapitalistler arasındaki "ahenkli işbirliğinin sekteye uğraması", "çalışma barışı"nın bozulmasıdır. Yani istenmeyen bir şey, kötü bir durumdur grev, Onlar sendikaların görevini basit bir pazarlık aracı gibi göstermeye çalıştıkları için, sınıf mücadelesini iki toplu sözleşme arasında resmen tatil ederler.

Burjuva sendikacılar sınıf mücadelesini nasıl anlar? onlara göre sınıf mücadelesi, işçinin işgücünden başka satacak hiçbir şeyi olmayan ücretli köle, kapitalistinde bütün üretim araçlarının sahibi olmasından doğan, sömürülenlerle sömürenler arasında kesintisiz her gün her saat süren kıyasıya bir çatışma değildir. Onlara göre sınıf mücadelesi belli bazı günlere mahsus, arada sırada yapılan bir gösteri, adeta bir tiyatrodur. İşçiler zamanı gelince sahneye çıkmalı oyunlarını oynamalı "sömürüldüklerini dile getirmelidirler" böyle der sendika patronları. Bu nedenle de sınıf mücadelesinden sert kesin çatışmalardan işçileri alakoymaya, işçileri yatıştırmaya çalışırlar.

Sendika patronlarının tek taraflı barış ilan etmeleri tam bir aldatmacadır ve bu kapitalistlerin işçileri hazırlıksız yakalamasını, baskıyı arttırmalarını, kolaylaştırır. Kapitalist hiç bir zaman işçi sınıfını yıldırma çabalarını tatil etmez, kendi sınıfının çıkarlarını bir an olsun unutmaz. Kapitalist işçilerin başkaldıracağını, bir grev ihtimalini, sürekli gözönünde bulundurur. Mal stok eder. Fabrikada işten atma korkusunu yayarak işçilerin direncini kırmaya çalışır, çoğu kez özellikle de devrimci işçileri işten atarak işçilere gözdağı verir.

İşçiler böyle saldırılara çeşitli biçimde protestolarla cevap vermezlerse patron daha da cesaretlenir. Hepsinden önemlisi işçilerin dayanışması, mücadele isteğinin zayıflamasına yol açar. Sendika patronları, patronun göz korkutmak için yaptığı baskıların başta gelen yardımcısıdır. Revizyonist sendikalar devrimci Maskesi ile işçileri uyuşturmaya çalışır, şimdi gücümüzü ufak tefek meselelere harcamayalım, zamanı değil, maceracılık olur gibisinden, sözlerle işçilerin elini kolunu, bağlar kendilerine, sanki mücadeleden yanaymış fakat uygun anı kolluyormuş süsü verir.

Oysa işçiler küçük çatışmalarda geriye çekilir, güçlerini harekete geçirmezlerse büyük çatışmalara, daha çetin mücadeleye hazırlanamazlar. İşçiler patronların, saldırılarına karşı koymalı ve kendi güçlerini sınamalıdırlar. Bu küçük çatışmalar işçi sınıfını kapitalistlere karşı daha güçlü darbeler indirebilmede eğitecektir.

Çoğu zaman dayanılmaz sömürü ve baskılara işçilerin öfkesi büyür, kabına sığamaz hale gelir. Sendika patronları istemiyerek grevi kabul etmek zorunda kalır. İşçiler için grev patronlara bir savaş ilanı demektir. Grev, kendini ezen sömürenlerin gerçekte güçsüz, dünyanın gerçek sahibinin işçiler olduğunu kavratır. Kendi gücünün büyüklüğünün farkına varır. Grevler mücadele azmini arttırır. Patronu dize getirmek uğruna işçiler zorluktan kaçınmaz. Çünkü artık işçi son sözü söyleyecektir.

Ama burjuva sendikalar için grev işçilerin sebatla ve fedakarlıkla yürüteceği bir savaş alanı değildir. Belki bir tatil, bir boş vakit geçirme günüdür.

Burjuva sendikalar greve çıkıldığında işçilerin mücadele isteğini savaşı sürdürme azmini kırmak için kapitalistlerin güçlü olduğu işçilerin ise patronların anlayışına cömertliğine sığınması gerektiğinin propogandasını yapar. Bunu bazen açık ve kaba bir şekilde, bazen de ikiyüzlülükle yürütür.

İşçilerin fedakârlıkla, aç kalarak türlü baskıları göze alarak mücadeleyi sürdürmeye çalışmalarını küçümserler. Oysa işçilere güç veren patronu dize getirerek, İşçiler olmadan patronun eli kolu bağlı olduğunu görerek kendi gücünün büyüklüğünün farkına varmasıdır. İşçilerin grevle mücadele isteğini arttıran, sadece üç beş kuruş fazla elde edeceğini düşünmesi değildir. Mücadelenin işçinin ufkunu açması, kendini ezen düzenin tabiatını anlamaya başlamasıdır. İşte sefil burjuvaların, bir türlü anlayamadıkları budur,.. Sınıfın uyanmasının ilk kuvılcımlarıdır. Darkafalı sendika patronları herşeyi kapitalistin parayla ölçtüğü gibi ölçtüğünden servetin herşeye hakim olacağı kafasına kazınmıştır. İşçileri başka iş aramaya teşvik etmesinin de nedeni budur. Böyle bir şey işçilerin mücadele, direnme gücünü kırmak demektir. Son derece zararlıdır. İşçiler kazanmak istiyorsa her türlü fedakârlığı göze almalıdır. Ve işçiler buna hazırdır. Burjuva sendikalarını çabası ise işçileri grev yerinden uzaklaştırmak, savaş alanından sürmektir.

Oysa ki işçiler grev süresince pek çok şey öğrenirler. Hükümetin polisin, jandarmanın, mahkemelerin içyüzü, hakim sınıfların çıkarlarını koruduğu grev zamanında açıkça gözükür. İşçi, sınıf düşmanının sadece fabrika patronu olmadığını, tüm kapitalist sınıfı, düzenin sömürücü sınıfların çıkarları üzerine kurulduğunu pek çok deneyle öğrenme, anlama imkânı bulur. Sosyalizme ilgisi artar. Politik sorunlarla ilgilenmeye başlar.

Burjuva sendikalar işçilerin uyanışını önlemek için, grevci işçilerin sosyalistlerle, sınıf bilinçli işçilerle bağ kurmalarına engel olurlar. Greve diğer fabrikalardan işçilerin, sosyalistlerin gelmesini istemez, yasak koyarlar İşçileri sınıf kardeşlerinden koparır, onların desteğinden, dayanışmasından uzaklaştırırlar. Ve grev yeri bir savaş alanına değil bir kahvehaneye benzetilir. İçki kumar gibi burjuva toplumun yozalışkanlıkları tesvik edilir. Bunlar işçiye mücadele gücü yerine, teslimiyet ve rehavet, başıboşluk aşılar. Bu tip alışkanlıklar, burjuvaziye ait olan, sömürücü sınıfların, çalışanların sırtından, geçinen asalakların vakit öldürmek için yaptığı şeylerdir. İşçi sınıfının, tüm zenginlikleri yaratan, disiplinli sınıfın alışkanlıkları olamaz.

İşçiler burjuva sendikaların, grevleri savaş alanı olmaktan çıkarmasına karşı sürekli mücadele etmelidir. Bu aynı zamandaişçi sınıfının kendi eğitimi için, sınıf düşmanlarının niteliğini kavraması için gereklidir. Sınıf bilinçli işçiler grevleri sosyalizm mücadelesinin bir okulu haline getirmeliler. Grev yeri demek politik sorunların tartışıldığı, fabrikada o güne kadar işçilerin ilgisini çekmemiş olan sorunların,, devletin niteliği, düzenin tabiatı., diğer ülkelerdeki işçi sınıfının durumu, mücadele tecrübeleri, sosyalizme düşman burjuva akımlar, diğer çalışan sınıfların düzenle olan çelişkileri gibi sorunlar hakkında işçinin eğitimini sağlayan tartışma yeri olmalıdır.

Grev, sınıf dayanışmasının harekete geçirildiği bir işaret olmalıdır. Diğer fabrikalardaki işçiler grevden haberdar edilmeli, onların da grevi sadece ziyaret ederek değil ama, fiilen iş bırakma, iş yavaşlatma, yürüyüş gibi eylemlerledesteği alınmaya çalışılmalıdır. İşçi sınıfının dayanışması burjuva revizyonist sendikaların kâğıt üstünde karaladıkları sözlerle değil, böyle gerçekleşecektir.

İşçiler unutmamalıdır ki, grev, kapitalizmin yıkılması için gerekli çarpışmalardan sadece bir tanesidir. İşçi sınıfı kendi politik partisinde örgütlenerek, çok çeşitli mücadelelerle politik özgürlüğü kazanacak sosyalizmi kuracaktır. Ayaklanma silahlı çatışmalar, yürüyüşler vb. gibi çok çeşitli mücadeleyi öğrenmez ise işçi sınıfı özgürlük ve sosyalizmi kuramayacaktır. Grev işçi sınıfının çok geniş çeşitli mücadelelerinde başlangıç sayılmalıdır. Grev bir savaş okulu olarak örgütlenirse, gerçekten sosyalizm okulu haline getirilirse, işçiler buradan daha ileri mücadelelere geçebilirler ve geçmelidirler.

Ve grevin başarısı da sınıf bilinçli işçilerin önderliğine, sınıf sendikaların kurulmasına bağlıdır. Sınıf sendikası grevleri kapitalizme darbe indirmenin bir aracı yapacaktır.

Burjuva sendikalar her şeyi üç beş kuruş üzerinden, kar zarar hesabıyla ölçerler bu yüzden de onlar grevi pazarlığın tatlıya bağlanması olarak görür. Gerçekte grevin başarısı, ne demektir: Birinci olarak sınıfın siyasi eğitimini sağlayıp sağlamadığıdır. Örneğin iki yıl önceki Profilo fabrikasında direniş sadece profilo işçilerini değilbütün bir işçi sınıfını eğitmiştir. İşçi sınıfı, bütün düşmanlarına bir den döğüşerek, ölümü göze alarak devletin polisine nasıl, cesaretle direneceğini göstermiştir. Ama burjuva sendikalara bakarsanız, kan dökülmüş, bir işçi, canını kaybetmiştir. Böyle kayıpları göze almaktansa, mücadeleden vazgeçmek daha uygundur. Oysa Kazanmayı isteyen savaşın masraflarını da ödeyecektir. Ve işçiler, tabii ki fedakarlık yapmayı göze almadan hiç bir şey kazanamazlar. Ve işçi sınıfı davası uğruna olan her şey ileri bir adımdır.

İşçilerin ekonomik talepleri nin elde edilmesi grevin başarısıdır. Fakat sadece başarıyı bununla ölçmek çok yanlış olacaktır. İşçiler haklarının tümünü alamadıkları halde grevden mücadele istekleri artmış olarak, daha azimli olarak çıktıklarında bu bir kayıp olarak düşünülmemelidir. Kazanılan, işçilerin siyasi eğitimlerini almaları mücadele isteğinin ayakta olmasıdır. Bu gelecek mücadelede kazanmanın teminatıdır. En büyük yenilgi, mücadeleye inancın zayıflaması, yılgınlık, kendi gücüne olan güvenin kaybedilmesidir.

Burjuva sendikaların işçilerin mücadelesini baltalayarak yaptıkları grev kırıcı yöntemlerine karşı mücadele olmaksızın, onların, bütün siyasi manevraları, taktikleri ezilmeden, grev işçilerin elinde sadece bir oyuncak olur. Bugün işçi sınıfının başarı kazanmasının en önemli koşulu grevi bir oyuncak değil gerçek bir silah olarak sınıf düşmanlarına çevirmekten geçiyor.